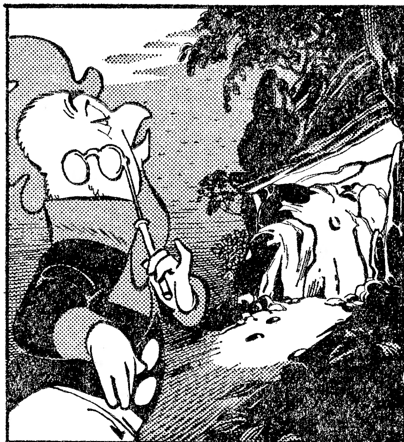
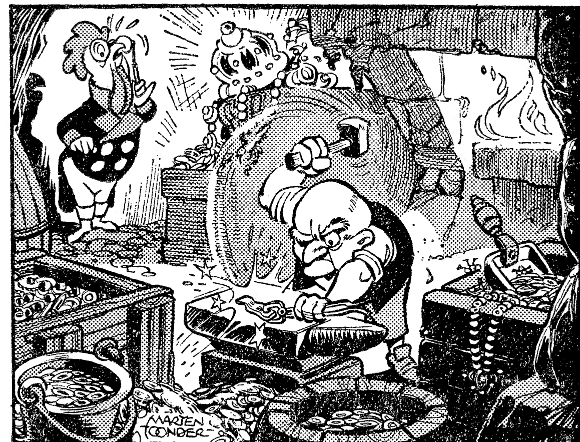
HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4543

Zoals de oplettende lezertjes weten is Rommeldam omringd door een dicht woud, dat in de wandeling het Donkere Bomen Bos genoemd wordt. Door de lakse houding van het stadsbestuur verkeert dit gebied nog steeds in een verwilderde toestand. In plaats van fraaie betonnen wegen, waarop een nijver snelverkeer uiting geeft aan moderne dadendrang, rijzen daar nog knoestige boomvormen uit de knobbelige bodem op. En ook huist daar nog allerlei vreemd en duister leven, dat in deze tijd van vooruitgang geheel misplaatst is. Het is dan ook geen wonder, dat de wandelaar in dit woud menigmaal de weg kwijt raakt en eenzaam voortdwaalt zonder hulp van nuttige richtingborden die hem op het rechte pad kunnen terugvoeren.

Op een dag in het prille voorjaar was het de markies de Cantecler die het slachtoffer werd van deze misstand. Dromerig voortstappende had de edelman niet voldoende acht op zijn omgeving geslagen, zodat hij tegen het vallen van de avond tot zijn misnoegen bemerkte, dat hij verdwaald was.

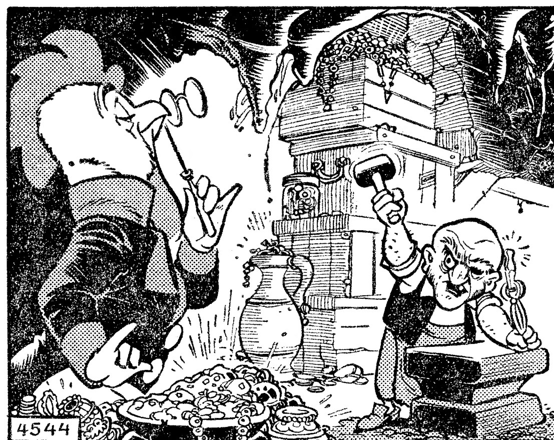
„Parbleu", prevelde hij, „welk een ongerief! Maar uit gindse grot straalt een lichtschijnsel. Waarschijnlijk heeft een achtergebleven holbewoner daar zijn onderkomen. We zullen zien of we hem met geld en een minzaam woord tot het geven van een inlichting kunnen bewegen".

Met deze gedachte richtte de wandelaar zijn schreden naar de spelonk en stapte voorzichtig over de rotsblokken die de ingang ontsierden. Nu werd zijn oor getroffen door het geluid van een hamer, die op een aambeeld sloeg — en tot zijn verrassing ontwaarde hij vele kisten vol goud en edelgesteenten, opgstapeld langs de wanden.

Temidden van al deze schittering was een klein gebogen ventje doende enig witgloeiend metaal met een hamer te bewerken.

„Tiens!" sprak de markies verrast. „Een smid!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4544

De markies staarde verrast naar de kisten en kruiken vol kostbaarheden die de wanden van de grot bedekten. Doch nu keerde de smid zich met een ruk om.

„Wat sta je daar te loeren?" riep hij met krassende stem. „Gluren met ogen-op-een-steeltje, hè? Ik zie je wel, hoor! Je befroenst mijn maanstenen en de opalen met de vlamvlek!"

De edelman liet zijn lorgnon zinken en wierp een koele blik op het opgewonden ventje.

„Goede avond, amice", sprak hij. „Ik wil u niet storen in uw eenvoudig handwerk. Maar ik ben al wandelende de weg kwijtgeraakt en u kunt mij verplichten met een inlichting..."

„Je loert op mijn schatten!" krijste de dwerg. „De ringen èn de kronen die ik uit goud metaal heb rondgeklopt! Ik ken jouw soort!"

„Fi donc", hernam de markies. „Uw snuisterijen laten mij koud; ik zoek de weg naar Rommeldam!"

Het kereltje staakte plotseling zijn geschreeuw en een onaangenaam lachje trok om zijn mondhoeken.

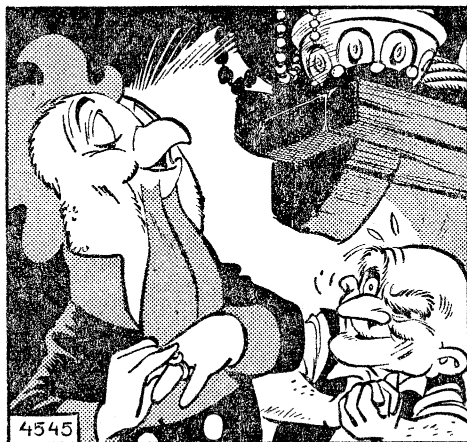
„Jokkebrok!" mompelde hij. „Leugenmaker! Mijn snuisterijen laten je koud, hè? Weet je zeker, dat je dit filligraan niet hebben wilt? Of deze karbonkels en topazen?"

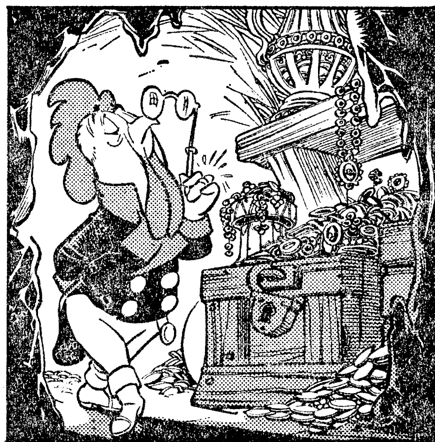
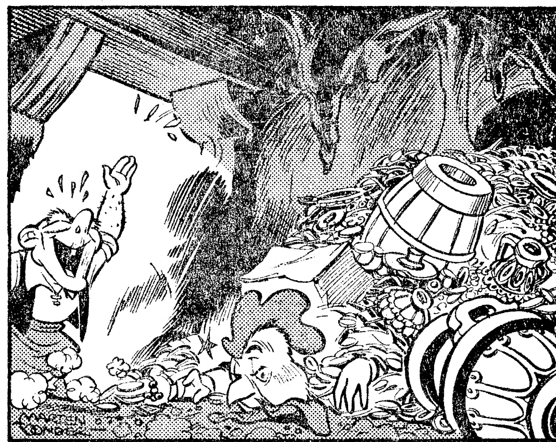
De heer de Cantecler wierp een blik op het geflonker om hem heen en schudde het hoofd.

„Uw kleinodiën", sprak hij met grote nadruk, „moogt u houden. Mijn familiejuwelen zijn mij voldoende; en het enige, dat ik hebben wil is een inlichting over de weg".

„Bij de baard van de grote Dralpoen!" riep het mannetje uit. „Zo iemand heb ik nog nooit meegemaakt. Je krijgt een mooi geschenk van me, omdat je niets hebben wilt. Hier is de ring van Pikkin. Alles wat je hebben wilt kan je ermee krijgen; ook de weg!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4545

De markies nam het sieraad, dat de dwerg hem overreikte, verrast aan. Het was een fraai bewerkte gouden ring waarin een fonkelende steen gevat was.

„Parbleu!" sprak hij getroffen. „Een fraai geschenk, amice! Héél mooi, werkelijk. De Pikkin-ring, zei u?"

„Dat zei ik", verklaarde het mannetje, handenwrijvend. „Gerond en uitgeslepen door Pikkin zelf en de vatting is gehard in de vuren van de grote Dralpoen".

„Aha", prevelde de edelman. Hij stak het kostbare voorwerp aan de middenvinger en maakt een sierlijke beweging met de hand, zodat de steen flonkerde.

„Mijn dank", hernam hij. „En wat nu de weg betreft . ."

„De weg kun je krijgen!" riep het ventje. Zijn houding was plotseling weer veranderd en de manier waarop hij de ander beloerde had iets dreigends.

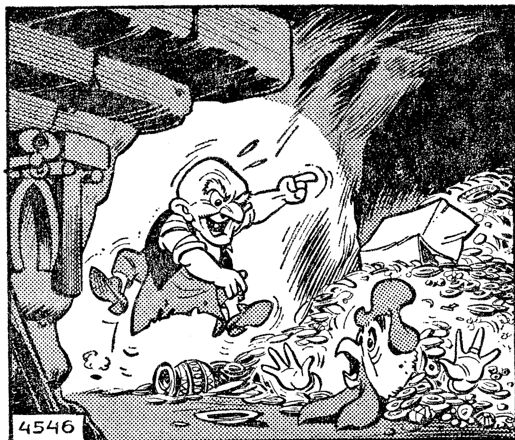
„Alles kan je krijgen!" schreeuwde hij. „Met deze ring krijg je alles wat je hebben wilt. Alles, dus je snertweg ook! Maar zullen we eens kijken wat je liever hebben wilt; de weg of mijn schatten?"

De heer de Cantecler trok de wenkbrauwen op. Het fraaie geschenk weerhield hem om de ander op zijn plaats te zetten; daarom keerde hij zich om en liep zwijgend naar de uitgang. Onder het voortgaan kon hij echter niet laten uit de ooghoeken een blik op de kisten te werpen. Het goud en de juwelen wierpen felle lichtvonken door de grot en de edelman kon een lichte zucht niet weerhouden.

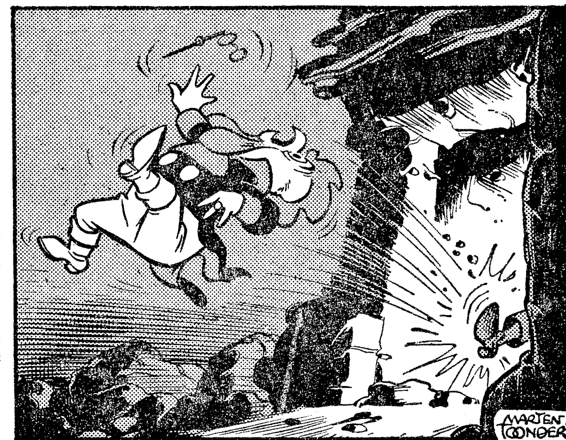
„Snuisterijen . . ." mompelde hij.

Op dat moment klonk er een hol gerommel door de spelonk. De koffers en de kruiken die hij passeerde begonnen te schuiven; ze verloren hun evenwicht en voordat de markies ter zijde had kunnen springen lag hij reeds bedolven onder de schatten.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4546

Toen de juwelen en de edele metalen zo plotseling op de markies de Cantecler vielen, verloor de edelman het evenwicht en stortte ter aarde. Daar lag hij nu, bedolven onder robijnen en topazen die zijn bleek gelaat als een vreemde zetting omlijstten.

„Help", riep hij met zwakke stem.

„Leugenaar!" schreeuwde de dwerg, opgewonden om hem heen springend. „Zie je wel, dat je mijn schatten wilde hebben? Nou, daar heb je ze!"

„Ge vergist u . . ." stamelde de markies, maar het ventje liet hem niet uitspreken.

„De ring liegt niet!" kakelde hij. „Als je iets hebben wilt wat niet van jou is wordt de ring van Pikkin een roofring. Je kunt hem alleen dragen wanneer je recht hebt op alles wat je hebben wilt, snap je?"

„Welk een impasse!" prevelde de edelman. Hij staarde naar het sieraad, dat vurig aan zijn vinger fonkelde en trachtte zich uit de kostbaarheden los te maken.

„Help mij uit uw galanterieën", hernam hij. „Ik verlang er naar hier weg te komen; uw omgeving is drukkend. En dat ringetje moogt ge terug hebben; het past mij niet".

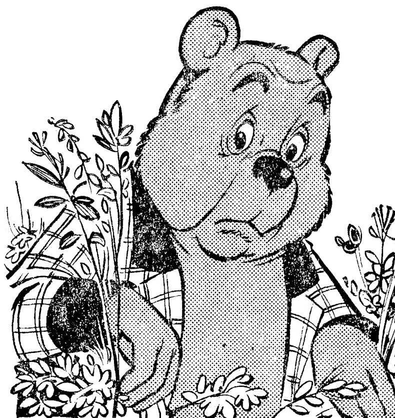
„O nee!" riep het ventje boosaardig. „De ring zit vast, praatmaker! Die kan alleen maar van je vinger af wanneer je een week lang niets van een ander wilt hebben. En dat zal je niet meevallen!"

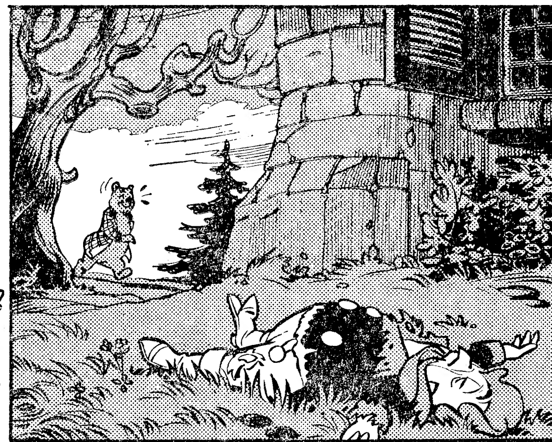
Zo sprekende schoof hij met enkele geoefende bewegingen zijn schatten opzij, zodat de bezoeker vrij kwam. Daarop vatte hij deze bij de kraag en schoof hem met grote kracht naar de uitgang.

„Er is nog een andere manier om van de Pikkin-ring af te komen!" schreeuwde hij zijn vertrekkende gast na. „Dat is wanneer je iemand anders vindt die hem durft dragen!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4547

Enige tijd later maakte heer Bommel een ochtendwandeling en daarbij voerde zijn weg hem langs het buiten van de markies de Cantecler.

Getroffen hield hij de pas in en wierp een bevreemde blik in het rond. Geen wonder! De fraaie haag die het gebouw omringde was verwilderd, de luiken hingen klapperend aan de ramen, de klimroosranken kronkelden ongesnoeid langs de muren en overal tierde onkruid.

„Daar heb je het nu al!" mompelde heer Ollie. „Te veel praatjes zijn toch nooit goed. „Ollie, jongen," zei mijn goede vader altijd, „blijf eenvoudig en schep niet op." Daar heb ik mij aan gehouden - maar deze markies niet. Nu, het is hem ernaar vergaan."

Hij deed een stapje voorwaarts en wierp een nieuwsgierige blik over de uitgelopen haag.

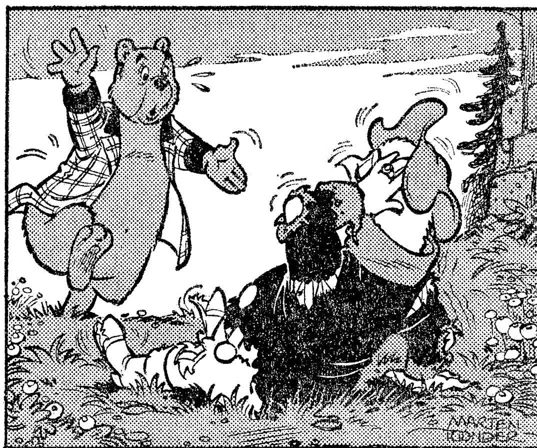
„Wat zou er gebeurd zijn?" hernam hij. „Joost zegt, dat de Clantecler vermist wordt. Hij is in tijden niet thuisgekomen, zegt hij. Nu, daar ziet het wel naar uit. Ach ja, men komt het verste met eenvoud en degelijkheid."

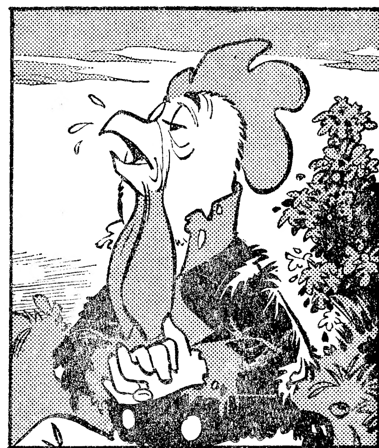
Heer Bommel trok zijn jas recht, wendde zich om en richtte zijn schreden naar Bommelstein, dat vreedzaam in dc ochtendzon lag.

„Het is toch prettig om een heer te zijn," prevelde hij glimlachend. „Geld op de bank, een goed onderhouden huis met een fraai gazon en alles wat men maar wensen kan. Zo'n markies is toch maar een arme tobber, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Ik bedoel: wie weet wat er met hem gebeurd is?"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4548

Heer Ollie had Bommelstein bereikt en betrad het gazon. Doch daar bleef hij schrikkend stilstaan. Geen wonder; zijn fraaie grasmat werd ontsierd door een haveloze gestalte, die er een rustplaats gezocht had.

„Een landloper!" was heer Ollie's eerste gedachte, maar toen hij behoedzaam nadertrad, zag hij, dat hij zich vergiste.

„De markies!" riep hij uit. „Het is de markies de Cantecler!"

De indringer schrok wakker en richtte zich op.

„Parbleu!" stamelde hij. „Ik lig op het grasveldje van Bommelstein. Dat had ik kunnen weten!"

Heer Bommel verstrakte.

„Wat betekent dit?" vroeg hij streng. „Wat mankeert u, om daar zo slordig op mijn jonge gras te gaan liggen?"

De edelman schudde bekommerd het hoofd.

„De duisternis heeft mij vannacht parten gespeeld", zei hij op droeve toon. „Dodelijk vermoeid heb ik mij een zachte plek gewenst en toen ben ik van uitputting in een diepe slaap gevallen. Ik heb niet gezien, dat ik mij in de tuin van Bommelstein bevond. Vergeef mij".

Heer Ollie wierp een blik op de flarden van de edelman, die zachtjes in de voorjaarswind bewogen en zijn zachtere gevoelens kwamen boven.

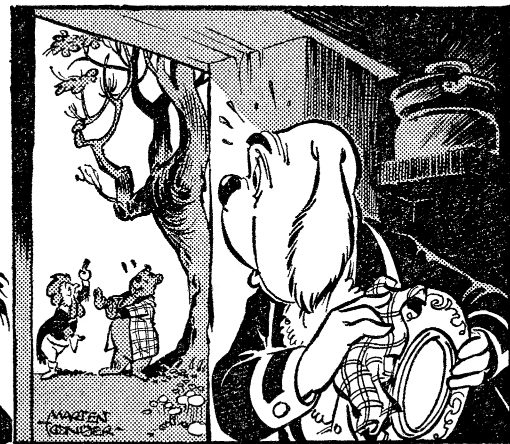
„Zo erg is het nu ook weer niet..." begon hij. Maar de ander liet hem niet uitspreken.

„Het is wél erg", verklaarde hij handenwringend. „Ik heb opnieuw inbreuk gemaakt op andermans eigendom. Zorgvuldig heb ik vermeden om iets te wensen; zelfs mijn eigen bezittingen. Maar het mag niet baten. Een enkel ogenblik van onnadenkendheid — en ziedaar! Ik vergrijp mij aan het jonge gras van een ander! Welk een impasse!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4549

De markies stond op en trok zijn flarden recht.

„Het is een vreselijk lot, dat mij getroffen heeft", prevelde hij. „Maar ik zal het dragen zoals het een Cantecler de Barneveld betaamt".

„Ik weet niet wat u bedoelt", zei heer Ollie. „Maar ik geloof, dat u overdrijft. Mijn grasmat staat tot uw beschikking, als u zin hebt in een dutje. Dat kan iedereen gebeuren, zelfs in onze stand".

„In mijn stand niet", hernam de edelman op droeve toon. „Ach, het is heel bitter. Altijd tast men de rechten van een ander aan. Altijd bezit een ander iets, dat men wil hebben".

Heer Bommel keek vreemd op van deze opmerking.

„Dat is naar voor u", sprak hij. „Ik heb er geen last van. Dat komt natuurlijk omdat geld voor mij geen rol speelt. Ik heb alles — en ik heb niets van een ander nodig. Maar wanneer ik u soms helpen kan met een lening of zo . . ."

„Fi donc!" riep de markies afwenkend. „Dat zou affreus zijn! Ik moet trachten te leven zonder iets aan te nemen. Reeds weken lang mat ik mij af, maar het lukt niet. Zelfs wanneer ik de weg naar huis wens te nemen steel ik het terrein van een ander".

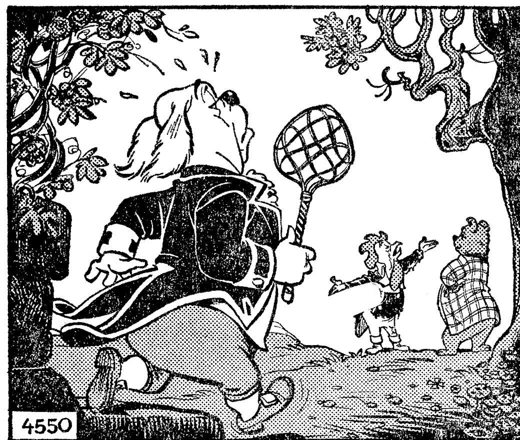
„U maakt grapjes", zei heer Ollie glimlachend. „Komt u toch binnen, dan kunnen we uw zorgen bespreken bij een kopje koffie".

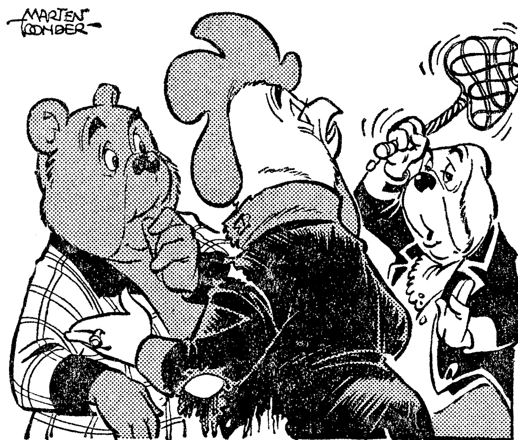
Nu begon de edelman zijn geduld te verliezen.

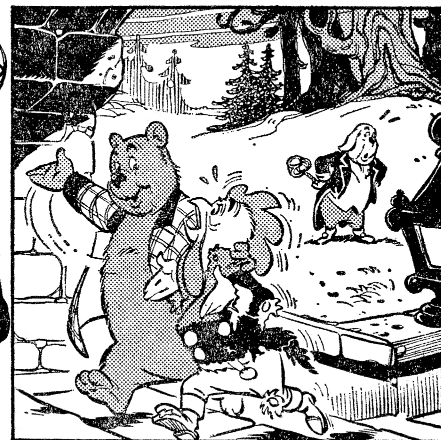
„Ik mag niets van een ander aannemen!" riep hij met grote nadruk — en het geluid van zijn stem was zo krachtig, dat de bediende Joost het in de keuken hoorde.

„Nee maar", mompelde de knecht, het hoofd om de deur stekend. „Heer Olivier heeft woorden met de markies. En het lijkt me toe dat die tot de bedelstaf vervallen is, wanneer ik mij zo mag uitdrukken!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4550

Joost stak het hoofd uit de keukendeur en keek onthutst naar het groepje op het gazon.

De wind speelde met de rafels van de markies en droeg het geluid van diens overslaande stem over de heuvels.

„Ik mag niets van een ander aannemen!" riep de edelman. „De zaak is juist, dat ik steeds iets wil hebben, dat mij niet toebehoort. Dat is mijn kwalijk lot!"

Heer Bommel wierp hier glimlachend iets tegen in, doch de brave bediende had genoeg gehoord.

„Wie had dat kunnen denken", prevelde hij, een matteklopper grijpend. „Die Cantecler is tot bedelstaf en diefstal vervallen, als men mij toestaat. En als ik niet oppas wordt heer Olivier afgeperst!"

Met deze gedachte spoedde de knecht zich naar buiten om zijn meester hulp te bieden.

„Zal ik deze persoon verwijderen, met uw welnemen?" riep hij reeds van verre.

„Ach ja", gaf de edelman toe. „Doe dat maar, bediende. Reeds weken lang ben ik door livreivolk gemaltraiteerd, ik weet niet beter meer."

„Nu, maar dat gebeurt hier niet, hoor!' zei heer Ollie vriendelijk. „Stel je voor. Buren moeten elkander helpen", zei mijn goede vader altijd — „en daar houd ik mij aan. Berg dat slagwerk op, Joost en maak een voedzame koffietafel gereed".

„Nee merci", zei de markies vermoeid. „Ik mag uw eten niet aannemen."

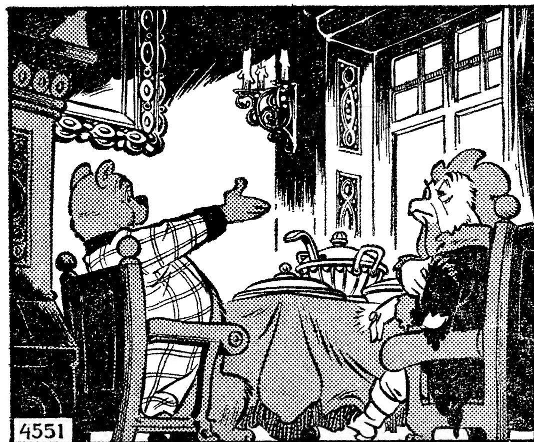
Zijn stil protest werd echter overstemd door het gulle gepraat van zijn gastheer die hem met forse hand het huis binnenleidde.

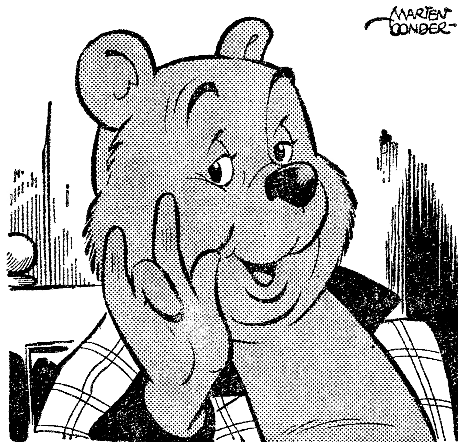
Joost keek het groepje misprijzend na.

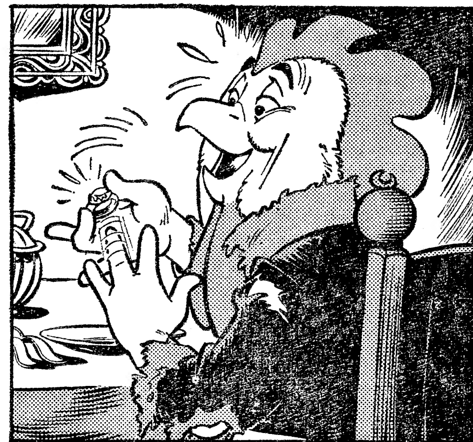
„Hier komen moeilijkheden van, als ik zo vrij mag zijn", sprak hij tot zichzelf. „Ik voel het."

Het vervolg van deze geschiedenis zal ons leren hoe juist zijn gevoel was.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4551

„Ga zitten en tast toe", sprak heer Bommel gul. „Ik heb overvloed en u hebt moeilijkheden; dat is duidelijk. En men moet de behoeftigen spijzigen."

„Ik ben geen behoeftige", zei de markies pijnlijk getroffen. „Maar het vlees is zwak. Het is mij gebleken, dat ik ten prooi ben aan hebzucht, dat is een kwalijk ding, amice. Vooral wanneer men de Pikkin-ring draagt."

Hij zuchtte en bewoog zijn hand heen en weer zodat de steen aan zijn vinger fonkelde.

„Een aardige ring", zei heer Ollie. „Wat heeft die met uw toestand te maken?"

„Alles", hernam de edelman. „Dit sieraad mag alleen gedragen worden door iemand die recht heeft op dat, wat hij wil hebben. Anders wordt het een roofring, die zijn eigenaar in moeilijkheden brengt."

„Wat grappig", hernam heer Bommel. „Het is natuurlijk naar om iemand te zien, die zo voor zijn zwakte gestraft wordt. Echt zielig hoor. Ik zou daar geen last van hebben. Als heer voor wie geld geen rol speelt benijd ik niemand. Ik heb niemand nodig, als u begrijpt wat ik bedoel."

„Ik begrijp het", prevelde de markies. Er was een vreemd lichtje in zijn ogen verschenen en hij frommelde zenuwachtig aan zijn vinger.

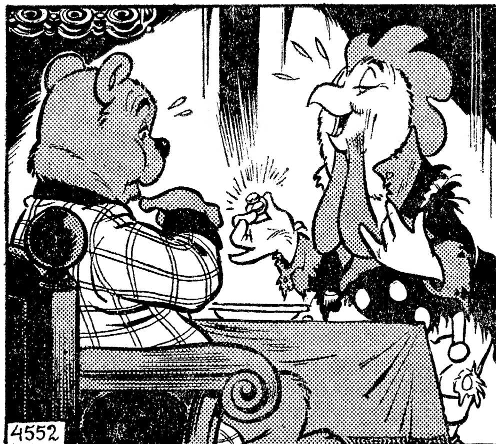
„Hij komt los", fluisterde hij.

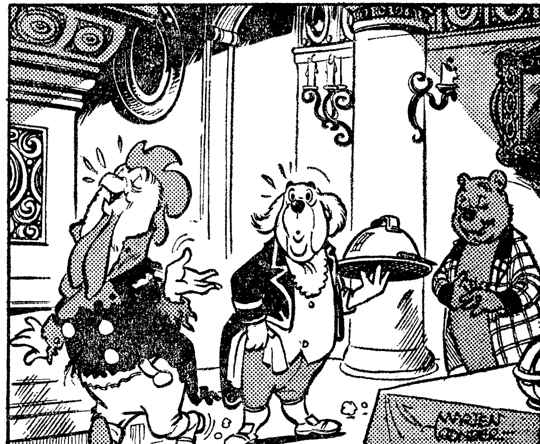
„Wij Bommels", vervolgde heer Ollie, die zijn eigen gedachten volgde, „wij maken nooit inbreuk op andermans rechten. Mijn goede vader heeft mij dat altijd voor ogen gehouden — en ik heb mij er altijd naar gedragen . . ."

Hier werd hij gestoord door een uitroep van zijn gast die er in geslaagd was de ring van zijn vinger te schuiven.

„Parbleu!" riep de heer de Cantecler. „Het kleinood is van u, Bommel!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4552

Heer Ollie keek verrast naar de ring, die de markies hem aanbood.

„Is die voor mij?" vroeg hij. „Wat aardig! Maar kunt u hem missen?"

De edelman glimlachte op eigenaardige wijze. „Maak u geen zorgen om mij", zo sprak hij. „Ik kan dit kleinood missen, want het is de oorzaak van de toestand waarin ik mij bevind. Ik kan het alleen maar overdragen aan iemand, die niets begeert wat van een ander is. En dat zijt gij, eh... Bommel!"

„Dat is waar", gaf heer Ollie toe. „Ieder het zijne, zei mijn goede vader altijd — en daar houd ik mij aan. Aardig van u om mij zo'n kostbaar geschenk te geven, hoor. Ik zal er zuinig op zijn. En als ik er naar kijk, zal ik aan u denken".

„Daar twijfel ik niet aan", zei de markies. „Komaan, ik stap weer eens op".

„Maar daar is Joost juist met de omelet", zei heer Bommel onthutst. „Blijf toch zitten; er is op u gerekend. En u moet me nog vertellen hoe u zo in de moeilijkheden gekomen bent..."

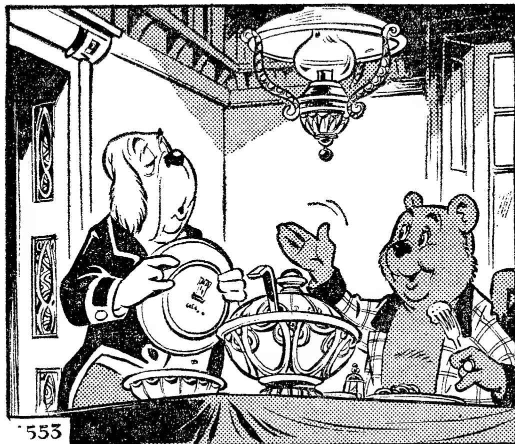
„Een ander keertje", hernam de edelman. „Mijn moeilijkheden zijn nu over en overigens gebruik ik de lunch liever thuis. Au revoir".

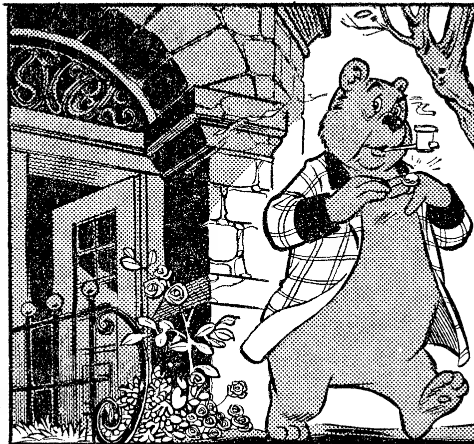
Met deze woorden verliet hij opgewekt het vertrek, tot verontwaardiging van de trouwe bediende.

„Het is zonde, als ik mij zo mag uitdrukken", mompelde deze. „Ik heb mij danig uitgesloofd — en nu sta ik hier voor aap, met uw welnemen".

„Je ziet het te somber, Joost", zei heer Ollie. „De heer Cantecler is een beetje eigenaardig. Maar hij heeft mij een mooie ring gegeven en dan moet men wat door de vingers zien. Kijk, vind je hem niet prachtig? Het enige is, dat hij wat knelt. Ik kan hem niet afschuiven, als je begrijpt, wat ik bedoel".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4553

Joost zette de schaal knorrig op tafel.

„Een fraaie omelet", sprak hij. „Eieren noch klutswerk heb ik er aan gespaard. En ik noem het astrant, dat de markies liever thuis wil eten, als ik zo vrij mag zijn".

„Och, hij heeft mij een mooie ring gegeven", zei heer Ollie sussend. Maar de bediende liet zich niet afleiden.

„Wat verbeeldt deze gast zich?" hernam hij. „Zijn kostuum hangt in rafels en hij lag hier als een landloper op het grasveld, heer Olivier! Met uw welnemen!"

„Ach kom", mompelde heer Bommel, die dromerig naar de flonkering aan zijn vinger keek. „Ik begrijp best, dat de markies op mijn gazon een dutje deed. Men kan hier beter liggen dan in zijn tuin, Joost. Dat is een wildernis geworden. Een kwestie van onderhoud, denk ik. Ik voor mij besproei iedere avond de grasmat..."

„De gemeente maakt daar bezwaar tegen", onderbrak de knecht op zure toon. „We gaan ons hier te buiten aan overmatig watergebruik. Dat zei commissaris Bas vanmorgen tegen me, wanneer u mij toestaat".

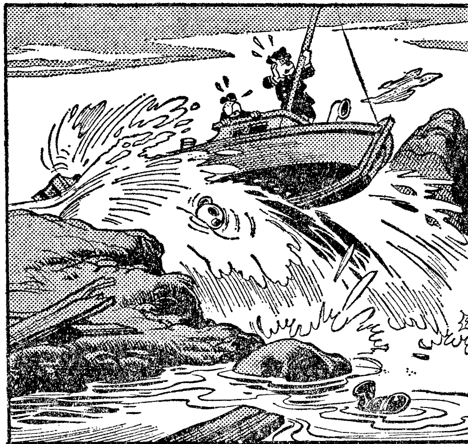
Met deze woorden verwijderde hij zich en heer Ollie liep enigszins verslagen de tuin in.

„Wat een dwaasheid van de gemeente", prevelde hij, aan zijn ring draaiend. „Overmatig watergebruik! En dat terwijl Rommeldam een hele rivier tot zijn beschikking heeft! Krenterigheid en ambtenarij, dát is het! Wanneer ik hier zoveel water had..."

Een snel aanzwellend gedruis deed hem uit zijn gedachten opschrikken — en toen hij verrast omkeek zag hij een felle waterstroom op zich afkomen.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4554

Heer Bommel staarde als door de donder getroffen naar de waterstroom die sterk bruisend op hem af kwam. De snelheid van het vocht was zo groot, dat de beklagenswaardige reeds tot aan de oksels in de stroom zat voordat hij „ho!" had kunnen roepen. Met grote moeite slaagde hij er in het hoofd boven water te houden en daardoor behield hij een helder zicht over het gebeuren. Zo zag hij, dat zijn prille krokussen en het jonge gras geheel overspoeld raakten, terwijl Bommelstein zelf het enige rustpunt voor zijn ontstelde blikken bood.

In het pand werd een raam geopend en de bediende Joost boog zich onthutst uit het venster.

„Heel betreurenswaardig", prevelde deze. „De rivier de Rommel is buiten zijn oevers getreden, als men mij toestaat. Deze bevloeiing van het gazon kan toch nooit in de bedoeling van heer Olivier gelegen hebben!"

„Het is een dijkdoorbraak!" riep commissaris Bulle Bas, die net op dat moment in een politievaartuig passeerde. „Houd koers, Fladders!"

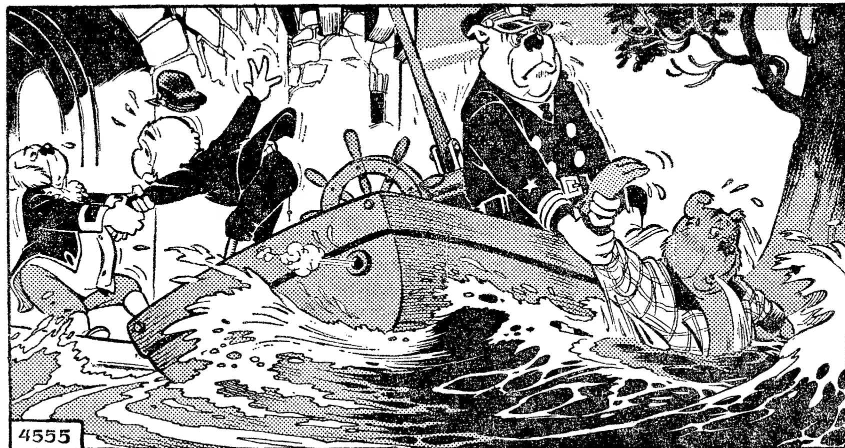
De brigadier Fladders bewoog het stuurrad wervelend rond, doch hij was niet in staat om het bootje in de rivier te houden. Meegesleept door de vloedgolf dobberde het stuurloos over de dijk heen en voer zodoende al spoedig over de landweg, die naar Bommelstein leidde.

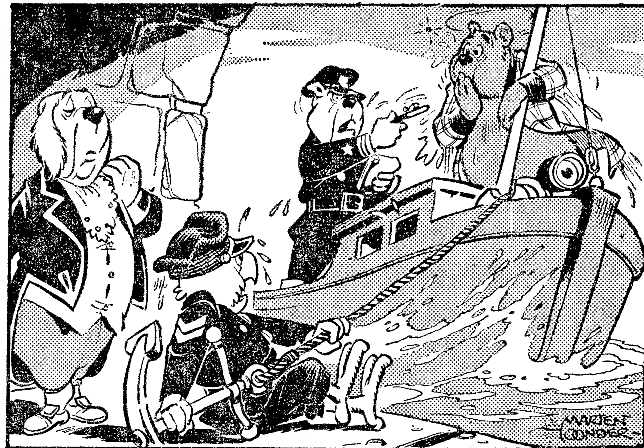
„Wacht eens", prevelde de commissaris, die zich aan de mast vastklampte, „hier zit meer achter!"

Hij slikte moeilijk om een opkomende zeeziekte tegen te gaan en er verscheen een grimmige trek op zijn groen gelaat.

„Nu begrijp ik", hernam hij, „waarom de markies me een uurtje geleden opbelde. Hij waarschuwde me voor Bommel — en nu begrijp ik, wat hij bedoelde!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4555

Het politievaartuig schoot in snelle vaart over het gazon waar heer Ollie op zwakke toon om hulp zat te roepen. Schommelend en draaiend naderde het de muren van Bommelstein en zwiepte daar langs de ingang.

„Houd af!" brulde de commissaris. Doch nu betrad Joost het bordes.

„U kunt beter aanleggen, als ik zo vrij mag zijn!" riep de knecht boven het geweld van de branding uit — en hij reikte een hand aan de verwilderde brigadier Fladders. Deze aarzelde niet. Met grote kracht greep hij toe zodat het bootje in zijn vaart gestuit werd en rondgierde.

Commissaris Bas raakte daardoor plotseling oog in oog met heer Bommel.

„Kom aan boord!" sprak hij bars. „Je bent er bij!"

Heer Ollie gehoorzaamde. Druipend en klappertandend liet hij zich uit de vloed trekken — en pas toen hij onbeschadigd in het vaartuigje stond drongen de woorden van de politiechef tot hem door.

„B-bij?" stamelde hij. „W-waar b-ben ik b-bij?"

„Hierbij", hernam de commissaris, de watersnood in een kort gebaar samenvattend. „Ik weet, dat je plannen had om je gazon overdadig te besproeien; ontken het maar niet! Vanmorgen heb ik Joost nog gewaarschuwd"

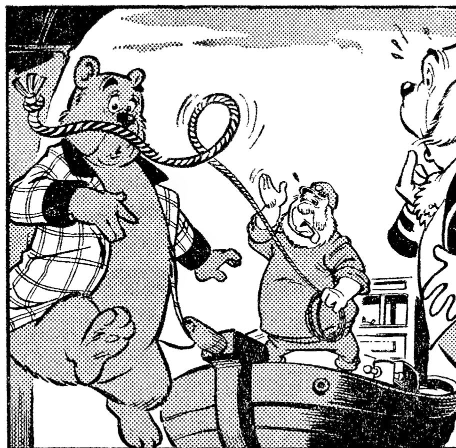
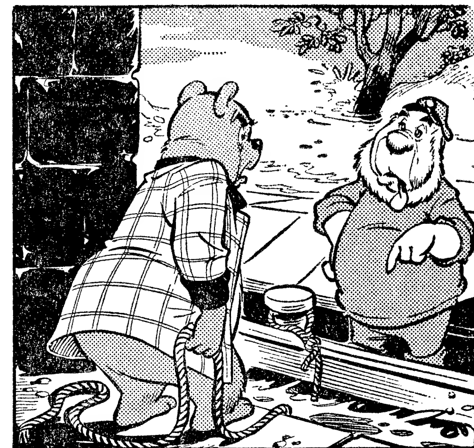
„Dat is waar, heer Olivier", zei de knecht met een licht verwijt in zijn stem. „Ik heb u dat nog doorgegeven"

„M-maar ik heb niets gedaan!" riep heer Bommel klagelijk. „Ik vind het krenterig, dat ik mijn tuin niet mag besproeien, dat is waar! De gemeente heeft een hele rivier tot zijn beschikking, dacht ik. Maar ik heb niets gedaan!"

„Genoeg!" snauwde de heer Bas, een zakboekje trekkend. „De zaak is duidelijk. Trouwens, de markies heeft me voor je gewaarschuwd; je bent er bij. Je naam?"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4556

Heer Bommel stond naast Joost op de stoep en keek bekommerd de politieboot na.

„Wat een vreselijke toestand voor een heer van mijn stand", klaagde hij. „Mijn gazon is geruïneerd en mijn huis is overwoekerd door water, als je begrijpt wat ik bedoel. En ik krijg de schuld. De commissaris gaat me voor de rechter dagen omdat de markies hem tegen mij heeft opgezet. Ach, waar heb ik dit alles aan verdiend?"

„De markies is een astrant persoon, als ik mij zo mag uitdrukken", zei Joost. „Hij heeft mij met de omelet laten staan. Maar deze stroom is zeer betreurenswaardig, heer Olivier. U had dit niet moeten doen, met uw permissie".

„Ik heb dit niet gedaan!" riep heer Bommel stampvoetend uit. „Hoe kan ik? Waarom zou ik?"

Op dat moment werd hij gestoord door een zwaar eind touwwerk, dat hem vanaf het grasveld werd toegeworpen.

„Ahoy!" riep een rauwe stem. „Maak eens vast, maat!"

Heer Ollie verstomde. Hij draaide zich onthutst om en stond nu oog in oog met de schipper van een aanleggend vaartuig.

„W-wat betekent dit?" vroeg hij met bleke lippen. „Is het nog niet genoeg, dat ik door mijn eigen personeel in twijfel word getrokken? Het water spoelt door mijn kelders en de politie schrijft me op en jij gooit met touw."

„Ja", zei de schipper verveeld. „Leg eens vast, maat!"

„Ik ben je maat niet!" riep heer Ollie met overslaande stem.

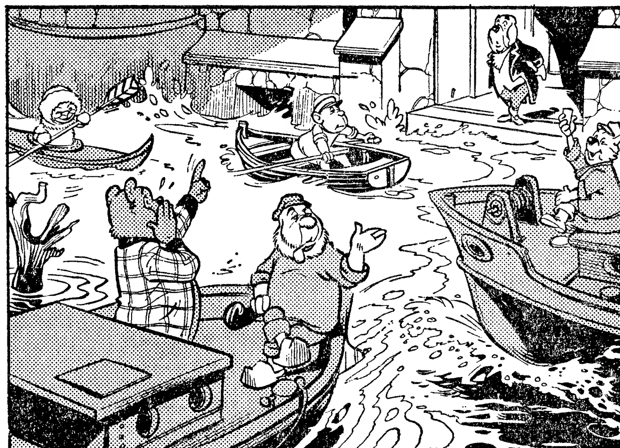
„Ik ben heer Olivier B. Bommel en dit is slot Bommelstein; een heerlijkheid!"

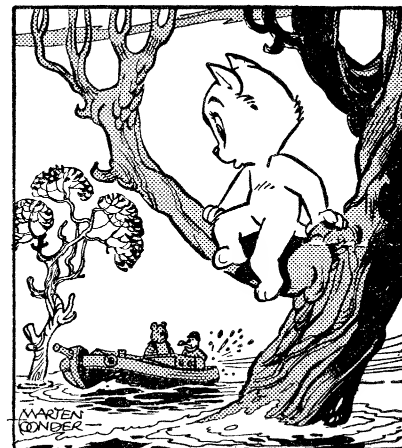
De varensgezel opende de ogen wat verder en keek verrast rond.

„O", zei hij, „is dit het Blauwhoedenveem niet?"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4557

Gedurende enkele ogenblikken stond heer Bommel onbeweeglijk met het touw in de hand. Langs zijn stoep bruiste de rivier de Rommel en ook werd het uitzicht nu verlevendigd door allerlei scheepvaart die zich over het gazon bewoog.

Het begon tot de beklagenswaardige heer door te dringen, dat woede hier niet baatte.

„Er moet ernstig worden ingegrepen", prevelde hij. „Ik moet iets gaan doen, dat is duidelijk. Bovendien is dit huis niet langer bewoonbaar."

Met deze woorden stapte hij aan boord van het lichtertje en wierp het touw aan dek naast de schipper.

„Breng me naar de stad, goede vriend", sprak hij. „Ik zal mijn passage betalen, want geld speelt gelukkig nog geen rol."

Nu, daar had de varensgezel wel oren naar. Hij stiet af en even later plofte het aakje de rivier af.

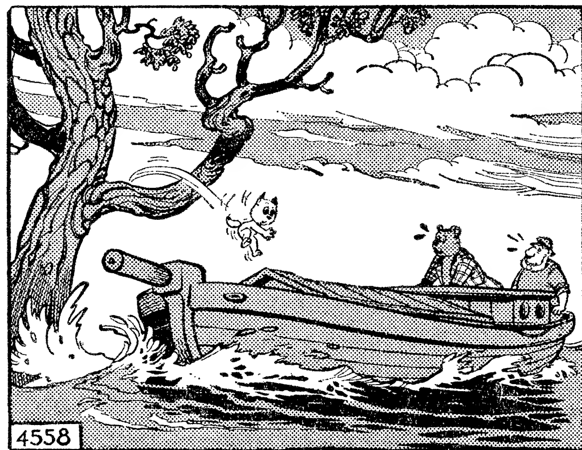
„Ahoy, heer Olivier!" riep de bediende Joost, die verlaten op het bordes stond. „Hoe moet het nu verder, als ik zo vrij mag zijn?"

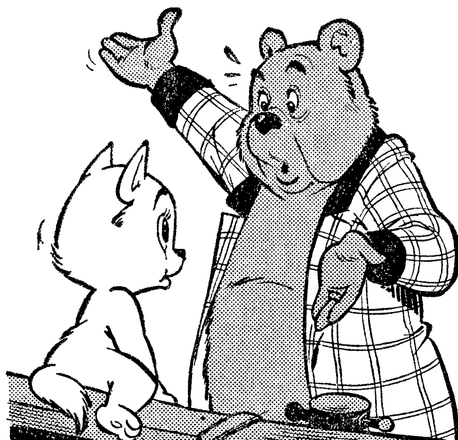
„Gewoon", riep heer Bommel terug. „Houd de boel netjes aan kant en geef de kamerlinde voldoende water, Joost!"

Een bocht in de stroom onttrok de bekommerde knecht op dat moment aan het oog, zodat heer Ollie zich ongestoord aan zijn sombere gedachten kon overgeven. Hij had geen oog voor het landschap dat zich om hem heen ontvouwde en ook sloeg hij geen acht op het geboomte dat de weg markeerde. Zodoende merkte hij ook Tom Poes niet direct op.

Die had, op zijn middagwandeling door het water verrast, zijn toevlucht in een stam gezocht, want aan zwemmen heeft hij nu eenmaal een hekel...

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4558

Tom Poes wachtte totdat het aakje de boom passeerde waarin hij een toevlucht gezocht had en toen sprong hij handig aan boord.

„Dag, heer Ollie," zei hij. „Wat een water, hè?"

Heer Bommel schrok op uit zijn sombere gedachten.

„Het is goed, dat ik je toevallig tref, jonge vriend", sprak hij. „Ik drijf hier verlaten in een vreselijke toestand. De rivier heeft zijn loop langs Bommelstein genomen en mijn krokussen overspoeld. Maar alsof dat nog niet genoeg is, krijg ik er de schuld van. De politie wil mij voor de rechter slepen, als je begrijpt, wat ik bedoel".

„Ik begrijp er niets van", zei Tom Poes. „Hebt u de dijk soms doorgestoken?"

„Begin jij nu ook al?" riep heer Ollie geprikkeld uit. „In plaats van mij te helpen, kom je met verdachtmakingen. Het is fraai!" Zijn stem stierf weg in gemompel en hij begon nijdig aan de ring te rukken die zijn vinger sierde.

„Het is allemaal de schuld van de markies", hoorde Tom Poes hem prevelen. „Ik had kunnen weten, dat die mij altijd ongeluk brengt".

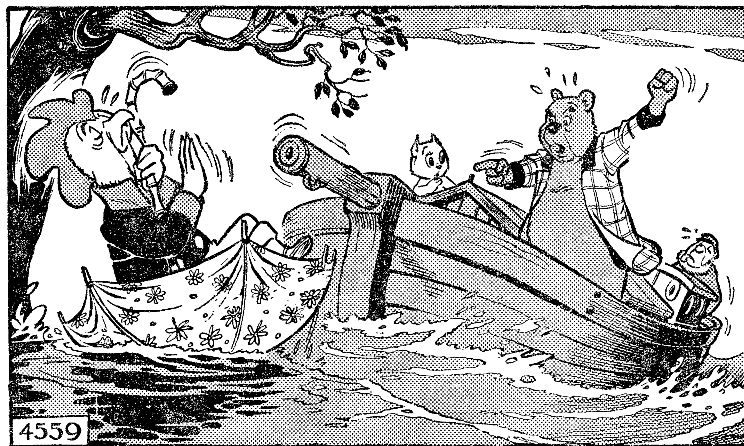
„Cantecler?" vroeg Tom Poes verbaasd. „Wat heeft die er mee te maken? En wat is dat voor een mooie ring?"

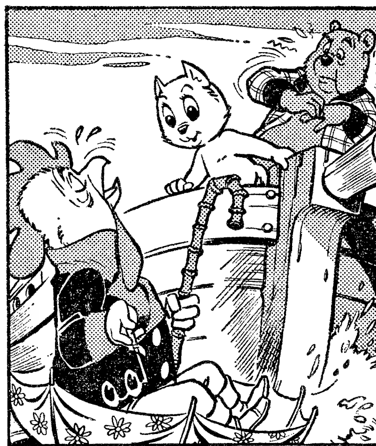
„Die heb ik van die opgeblazen edelman gekregen", verklaarde heer Bommel gramstorig. „Hij was helemaal aan lager wal en ik heb hem gastvrij ontvangen en als dank heeft hij me deze ring gegeven".

„Ik begrijp er niets van", zei Tom Poes hoofdschuddend.

„Ik ook niet!" klaagde heer Ollie. „Maar ik wilde, dat de markies hier was. Dan zou ik hem dwingen om dat misselijke ringetje terug te nemen. Het brengt ongeluk dat voel ik. En bovendien heeft Cantecler de politie op mij afgestuurd!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4559

Het toeval wilde, dat juist op dat moment de markies de Cantecler naderdreef. Hij was gezeten in een omgekeerde tuinparasol, want de vloed had hem verrast terwijl hij doende was een gezellig zitje op zijn terras in te richten.

„Daar heb ik u!" riep heer Ollie, zich oprichtend. „U bent de oorzaak van deze ellende! U hebt de politie op mij afgestuurd! Ik wil uw ring niet langer dragen, want die is de schuld van alles — al zou ik niet weten hoe!"

„Het is heel eenvoudig", zei de edelman. „De drager van de Pikkin-ring mag nooit iets wensen wat hem niet toebehoort, want dan wordt het een roofring".

„Aha", zei Tom Poes. „Dus daarom hebt u hem aan heer Bommel gegeven!"

„Zo is het, knaap", gaf de ander toe. ‚Ook ik heb de ring gedragen en ook ik heb geleden omdat ik mijn kleine begeerten had naar andermans goed. Nochtans heb ik nimmer een dergelijke rommel gemaakt als deze Bommel hier. Het is zijn grove hebzucht die we hier om ons heen zien. Een ganse rivier! Fi donc!"

„Kom aan boord!" riep heer Bommel, wild aan de ring rukkend. „Dan zal ik u dwingen om dit snert-sieraad terug te nemen!"

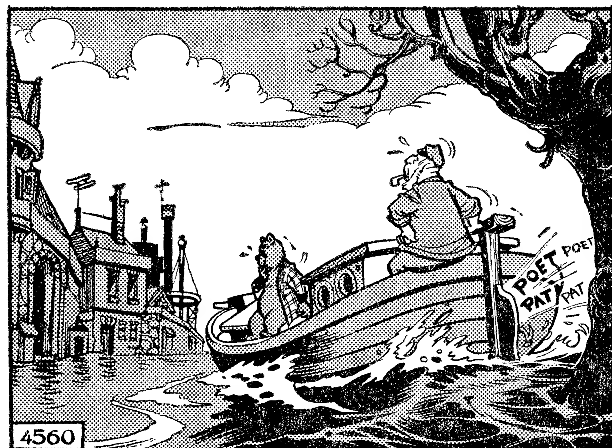
Doch de markies wenkte af.

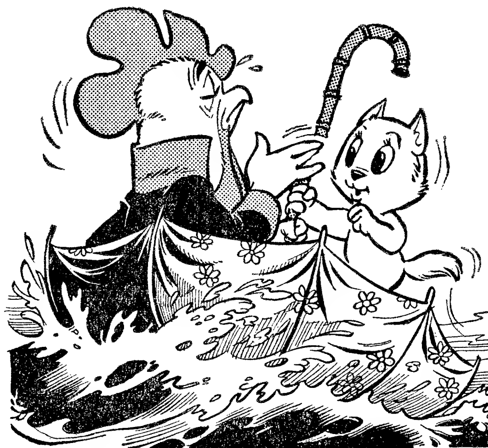
„Liever", zo sprak hij, „blijf ik in dit zonnescherm een speelbal van de golven dan op één vaartuig te verkeren met een woesteling die in het bezit is van de Pikkin-ring. Trouwens, het voorwerpje zit aan uw vinger vast, amice". Gedurende dit gsprek had de stroom de parasol langs de aak gedreven en de beide vaartuigjes geraakten nu steeds verder van elkander. Tom Poes nam een vlug besluit en sprong over.

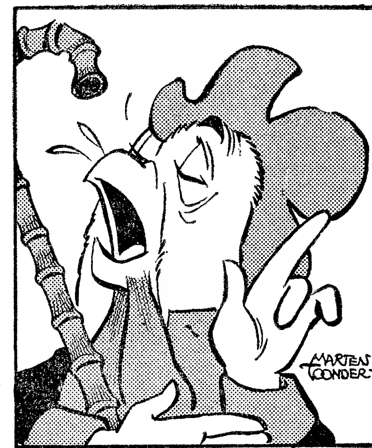
„Ik wil hier meer van weten", dacht hij. „En van Cantecler kom ik meer te weten dan van heer Ollie."

„Ja, ga maar", riep deze laatste droevig. „In de nood leert men zijn vrienden kennen!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4560

Heer Bommel bleef dus alleen op het hulkje achter. Aanspraak aan de schipper had hij niet, zodat hij zwijgend op het luik zat. Hij staarde naar de poorten van Rommeldam die zich boven de wateren begonnen af te tekenen en een grote bitterheid maakte zich van hem meester.

„Een heer wordt altijd miskend in zijn levensstrijd", zo sprak hij tot zichzelf. „Hier drijf ik nu op een vloed waar ik de schuld van krijg. Want de markies is bezig mij met modder te gooien, dat is wel duidelijk. En waarom? Omdat ik hem als landloper heb aangetroffen. Daar schaamt hij zich voor — en daarom zet hij de politie tegen mij op en spreekt kwaad over mij tegen de jonge vriend! Ach, de wereld is slecht en een heer zwalkt eenzaam over de levenszee, als iemand begrijpt wat ik bedoel!"

„De oorzaak van al dit ongerief schuilt in de ring", verklaarde de markies. Hij bevond zich op dat moment nog steeds in zijn tuinparasol, die door de stroom snel naar het Donkere Bomen Bos gedreven werd. De edelman had de tijd gekort door alles te vertellen wat er gebeurd was en nu blikte hij Tom Poes bekommerd aan.

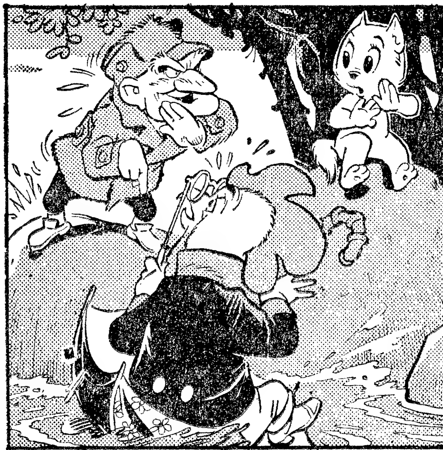
„Ik heb wroeging", zei hij. „Natuurlijk had ik de ring moeten houden in plaats van hem over te leveren aan een woesteling".

„Dat is heer Ollie niet!" begon Tom Poes verontwaardigd, doch de ander liet hem niet uitspreken.

„Ge zijt te jong om mij te kunnen begrijpen, knaap", hernam hij koel. „Deze Bommel is een geestelijke woesteling zonder steun van een verfijnde traditie. Zo'n gevaarlijk voorwerp als de Pikkin-ring behoort in de handen van een oude familie! Ik had mij behoren te offeren voor het vaderland, zoals mijn voorvaderen dat plachten te doen. Alleen een Cantecler weet zijn hebzucht binnen zekere banen te houden".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4561

De tuinparasol geraakte nu tussen de stammen van het woud — en na enig gedobber lag hij stil naast een grote steen.

„Hier ga ik er uit”, zei Tom Poes, op de rots springend. „Ik ga die dwerg opzoeken, want hij is de enige, die heer Bommel kan helpen”.

„Dan zult ge alleen moeten gaan”, zei de markies. „Ik heb geen behoefte om deze onderwereldfiguur opnieuw te ontmoeten. En hulp zult ge van hem niet krijgen; het ventje is door en door slecht. Toch wens ik u succes; want de wroeging kwelt mij. Ach, ik had de ring nooit moeten afstaan aan een onvolwaardige! Ik had mij moeten offeren voor het vaderland!”

Een kakelend lachje onderbrak zijn woorden en een klein onooglijk mannetje sprong op de steen.

„Ach, ach!” riep het, „de edele heer praat over wroeging. Maar de pret straalt hem de ogen uit. Hij is blij, jonge Poes! En trots is hij ook! Hij is er fier op, dat hij een even grote sukkel heeft gevonden als hij zelf is!”

„Fi donc!” prevelde de markies verblekend. „Dat gaat te ver. Ik zal er op toezien, dat dit bos wordt opgenomen in het bouwplan van de gemeente”.

Met deze woorden stiet hij zijn zonnescherm af, zodat hij langzaam het verhaal uit dreef.

De dwerg wees hem joelend na en Tom Poes keek verbaasd naar het opgewonden ventje.

„Het lijkt wel of je het leuk vindt”, zei hij. „Nu, ik vind er niets aan, hoor. Die Pikkin-ring is een misselijk ding; helemaal niet grappig”.

„Hij laat de waarheid zien!” riep het mannetje. „Hij toont de verborgen hebzucht. En dat is altijd grappig”.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4562

De rivier had zijn loop buiten Rommeldam genomen en daardoor kon heer Bommel zich met droge voeten door de stad bewegen. Er was een ongewone drukte in de straten; de middenstanders waren buiten hun winkels getreden en overal vonden samenscholingen plaats. Maar heer Ollie had geen oog voor deze bedrijvigheid. In sombere gedachten verdiept en met gefronste wenkbrauwen passeerde hij de burgerij en begaf zich rechtstreeks naar het stadhuis. „Daar gaat hij!” hoorde hij roepen. „Dat is de schurk die de dijk heeft doorgestoken!” „Wacht maar”, mompelde heer Bommel terwijl hij haastig het bordes beklom. „Ik ga een klacht indienen die klinkt als een klok!”

Doch dat viel tegen. Er was juist een raadszitting aan de gang, zodat er niemand was die aandacht voor hem had.

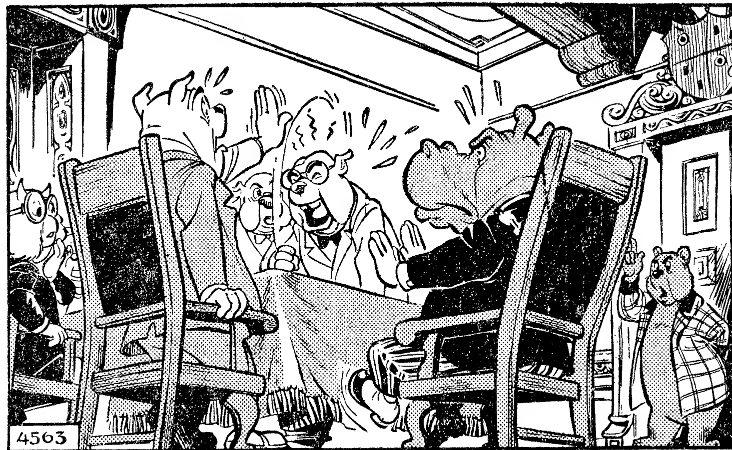
„Ik heb hier een rapport!” hoorde hij een raadslid roepen. „Daaruit blijkt, dat het waterverbruik sinds het vorige jaar met tien percent is gestegen!”

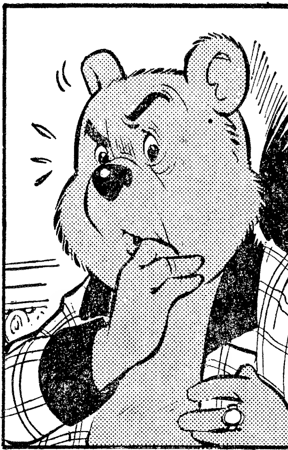
„Daar gaat het hier niet over”, sprak de burgemeester. „We hebben het over de overstroming!”

„Ik heb een klacht!” zei heer Bommel bij de deur.

„Door de overstroming zal het waterverbruik nog méér stijgen!” riep het raadslid uit en een ander schreeuwde: „Er moet worden ingegrepen! Hier helpen alleen krachtige maatregelen! Wat doet de overheid?” „Stilte!” sprak de burgemeester. „De wethouder van openbare werken heeft het woord!” „Ik kom met een klacht!” hernam heer Ollie. „Ik word bezwadderd en de politie . . .” „Stilte!” donderde de heer Dickerdack. „Orde! De heer Stieltjes is aan het woord!” „De overstroming plaats me voor een raadsel”, zei de wethouder. „Ik heb er geen woorden voor”.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4563

„Wie heeft er schuld aan de overstroming” riep de wethouder uit. „Dat is hier de vraag!”

„Ik krijg de schuld”, zei heer Bommel bij de deur. „De markies heeft mij beschuldigd en de politie heeft mij opgeschreven....”

„Er is bereids een commissie benoemd”, hernam de heer Stieltjes. „De zaak is in studie....”

„Maar ik neem het niet!” vervolgde heer Ollie met overslaande stem. „Ik kan er niets aan doen....”

„Orde!” riep de burgemeester. „De wethouder is aan het woord”.

„Ik ben aan het woord!” riep heer Bommel. „Ik heb een klacht!”

„Stilte!” donderde de heer Dickerdack. „Anders laat ik de zaal ontruimen. Meneer Stieltjes, ga verder met uw boeiend betoog”.

De stadsbestuurder gehoorzaamde.

„Een ogenblikje”, sprak hij. „Ik bedoel... kijk es hier”.

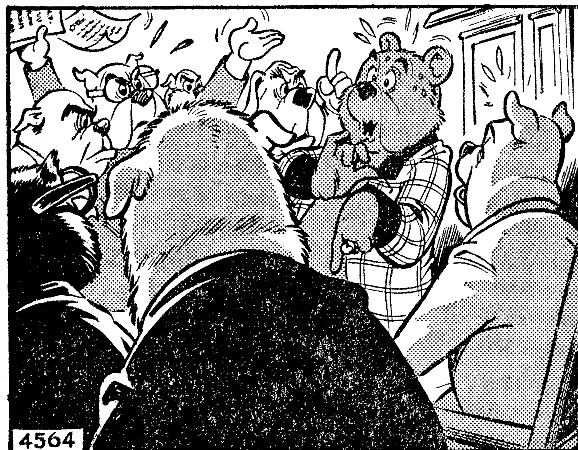
Terwijl hij in deze trant de maatregelen van de overheid uiteenzette verviel heer Ollie tot een broedend gemompel.

„De zaal ontruimen”, prevelde hij, „wel ja. Alsof ik niemand ben. Wat verbeeldt die burgemeester zich wel? Hij zit daar op te hakken aan het hoofd van de tafel terwijl hij gewoon maar een nul is. Ach, waarom zit er geen heer van stand op zijn plaats? Dan zou....”

Hij kon zijn gedachten niet afmaken. Want op hetzelfde moment lag de magistraat naast zijn zetel op de grond, terwijl heer Bommel in zijn plaats aan het hoofdeinde zat.

De vergadering verstomde en de Wethouder van Openbare Werken verloor de draad, die hij net gevonden had.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4564

Heer Ollie zat nu dus in de plaats van de burgemeester aan het hoofd van de tafel, zoals hij gewenst had. Maar hij beleefde er niet veel vreugde aan.

„Een aanslag" hoorde men de magistraat op de vloer klagen. „Haal de politie!" Er ontstond een luid rumoer toen de raad van zijn zetels verrees. „Zo kan ik niet spreken!" riep de wethouder uit. „Wat is dat hier voor een janboel?"

„Geen wonder dat de rivier buiten zijn oevers treedt!" riep de rode fractie. „De burgemeester kan niet eens orde houden op een vergadering van de gemeenteraad".

„Orde!" riep heer Bommel met piepende stem. „Ik heb het woord! Ik bedoel; ik wilde alleen maar de plaats van Dickerdack hebben om iets te kunnen zeggen . . ."

Men liet hem echter niet uitspreken. Ruwe handen grepen hem vast en begonnen hem naar de deur te werken

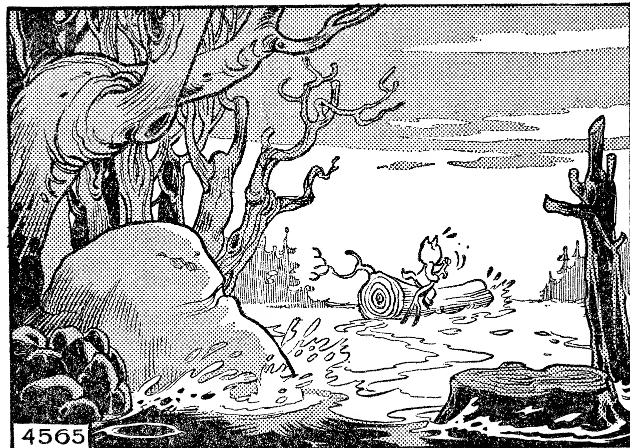
„Het komt allemaal van de ring", legde de dwerg uit. „Hij is gerond en gehard in de vuren van de grote Dralpoen — en dat geeft grote kracht!"

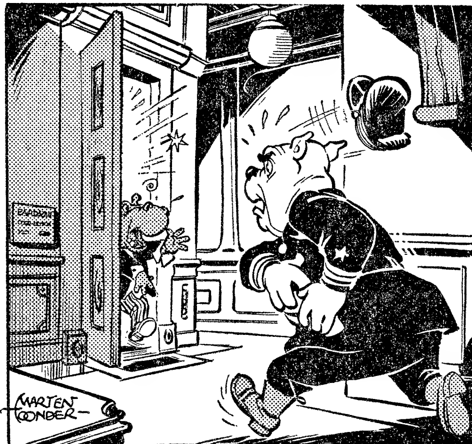
„Is er dan geen manier om die ring weer kwijt te raken?" vroeg Tom Poes bekommerd.

„Geen gewone manier, ventje", riep de ander. „Niet met groene zeep of een zaagje! Nee, nee! Er zijn maar twee kansen. De ene is om een andere sukkel te vinden, die hem graag hebben wil, zoals die markies gedaan heeft. En de tweede is om een week lang te leven zonder iets van een ander te willen hebben. Andermans goed niet en andermans status niet. Als dat lukt laat de Pikkinring vanzelf los; maar het valt niet mee, knechtje! Het valt niet mee!"

Hij sprong op en verdween in het woud; Tom Poes bezorgd achterlatend. „Ik zal heer Ollie moeten helpen", dacht hij: „Alleen speelt hij dat nooit klaar.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4565

Tom Poes wachtte totdat de vloed een stuk boomstam langs zijn steen voerde dat hij als vaartuig gebruiken kon — en toen ging hij snel op weg naar de stad.

„Ik moet zo gauw mogelijk heer Ollie spreken”, mompelde hij al pagaaiend. „Want ik geloof niet, dat die de ring begrijpt. Ik moet hem uitleggen waar hij aan toe is, anders komt er geen einde aan de narigheid. Wie weet dat er intussen gebeurd is!”

Nu inderdaad bevond heer Bommel zich in grote moeilijkheden. De gemeenteraad van Bommeldam had zich van de ongelukkige meester gemaakt en drong hem onder ruw geroep en geschreeuw naar de deur om hem aan de politie over te leveren. Toevallig was commissaris Bulle Bas net onderweg naar de raadzaal om verslag van zijn bevindingen te gaan uitbrengen.

„Nou, nou, dat is een bewogen zitting!” prevelde de politiechef, naar zijn revolver tastend. „Het schijnt me toe, dat de burgemeester de zaak niet meer in de hand heeft!”

Op dat moment trad de magistraat wankelend naar buiten. Zijn kleding was gekreukt en zijn gelaat was door menige buil ontsierd.

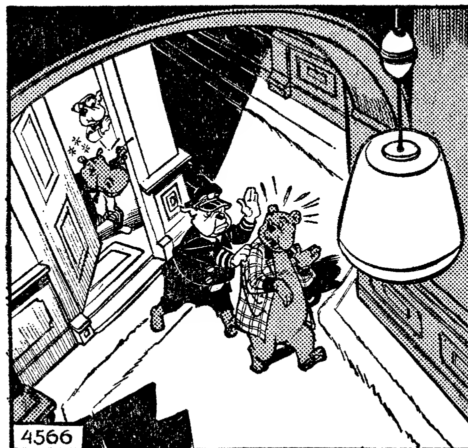
‚Orde!” riep hij met overslaande stem. „De raad is me uit de hand gelopen en heeft me met voeten getreden! Ik bij door een woesteling van mijn ambtszetel geworpen”.

„Niet zo mooi!” zei de commissaris. „Wie heeft dat gedaan, burgemeester?”

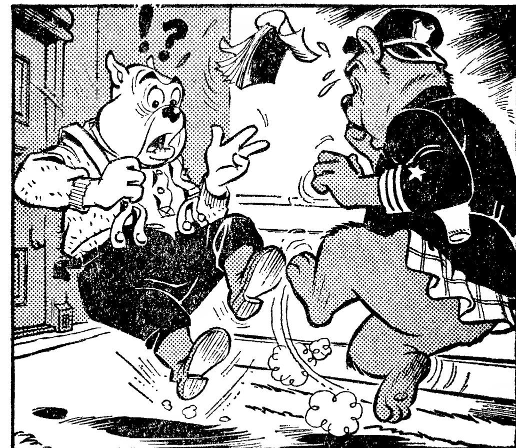
„Bommel!’ riep de ander uit. „Arresteer hem, Bas! Ik kan niet over me heen laten lopen”.

‚Alweer Bommel?” gromde de politie-ambtenaar. „Dijkdoorbraak, verstoring van orde en mishandeling. Nu is hij er gloeiend bij; ik zal hem eens uitleggen waar hij aan toe is. Reken maar!”

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4566

Commissaris Bas nam heer Bommel over uit de handen van de gemeenteraad en leidde hem de gang op.

„Ziezo", sprak hij terwijl de burgemeester de deur achter het vertrekkende groepje sloot. „Nu gaan we eens rustig een verbaaltje maken. Huisvredebreuk; ordeverstoring en mishandeling, om maar een paar dingen te noemen . . ."

„Ik heb niets gedaan!" riep heer Bommel overspannen uit. „Ik wilde alleen maar iets zeggen, maar omdat ik niets kon zeggen omdat de burgemeester de enige was die iets mocht zeggen, als u begrijpt wat ik bedoel, heb ik . . ."

„Smoesjes!" onderbrak de politiechef verveeld. „De rechter zal het wel uitzoeken. Je naam?"

Nu verloor de geplaagde heer de rest van zijn geduld.

„Schei uit met dat geschar!" schreeuwde hij. „Gesar, bedoel ik! Je w-weet b-best dat ik B-Bolle B-B-Ommel heet! Je probeert me zwart te maken, net als de burkies en de margemeester en ikkik . . ."

„Wartaal", prevelde de commissaris, rustig schrijvend. „Spreekt met dubbele tong. Heeft waggelende gang. Niet zo best. We gaan verder. Geboren?"

„Dit neem ik niet!" tierde heer Ollie. „Je maakt machtsbrismuik met je mooie unif-form. Je denkt zeker dat je meer bent dan ik; maar als ik die glimmende knopen droeg, zou ik . . ."

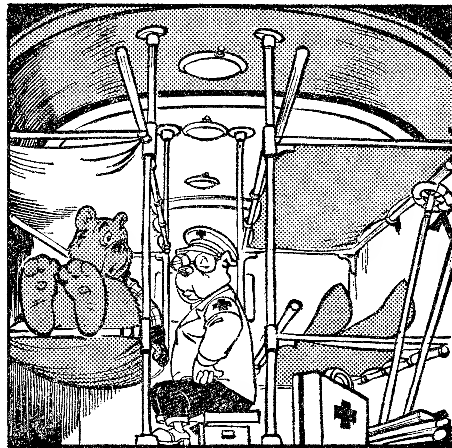
Hij zweeg plotseling en wankelde. Geen wonder; hij was onverwachts omkleed met de uniformjas van de heer Bas, terwijl diens pet zijn schedel dekte. De commissaris echter was teruggebracht tot zijn jaegertje en daarmee verloor hij veel van zijn waardigheid.

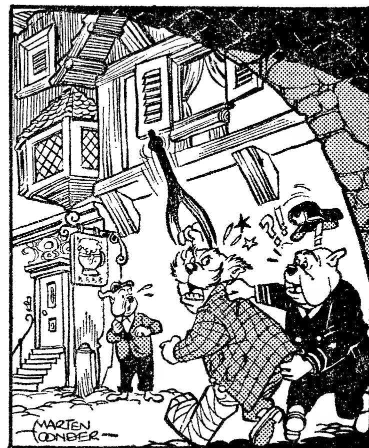
Het is te begrijpen dat de politiechef geheel betrok en besloot om de zaak nu krachtig aan te pakken.

„Mee naar het bureau!" snauwde hij.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4567

Commissaris Bas ontdeed heer Ollie van zijn uniformstukken en schoot er grimmig zelf in. Daarop vatte hij zijn arrestant bij de kraag en duwde hem haastig de straat op.

„Nu is het welletjes", gromde hij. „Het is al mooi genoeg, dat je je gazon met de rivier besproeit en dat je de burgemeester onder de tafel werkt in zijn eigen raadzaal. Maar dat je het gezag op een openbare gang in zijn hemd zet zal je duur te staan komen. Ik draai je er achter, Bommel!"

Heer Ollie antwoordde niet. Hij was diep terneergeslagen door de gebeurtenissen van die ochtend en nu liet hij zich gewilloos meevoeren.

„Ach, wat een schande!" sprak hij tot zichzelf. „Als een misdadiger word ik opgestuwd naar het bureau — en nergens vind ik begrip of een vriendelijk woord".

Zijn blik gleed droevig over de nieuwsgierige omstanders en bleef rusten op een ambulance-auto die geruisloos uit een zijstraat kwam glijden.

„Het is ver met mij gekomen", prevelde heer Bommel. „Ik benijd zelfs de stakker, die daar in die ziekenwagen rijdt. Hij is tenminste veilig voor hoon en spot . . . "

Op hetzelfde moment lag hij languit op een brancard. Om hem heen rook het naar ontsmetting en het kleine hokje waarin hij zich bevond bewoog zich schommelend voort.

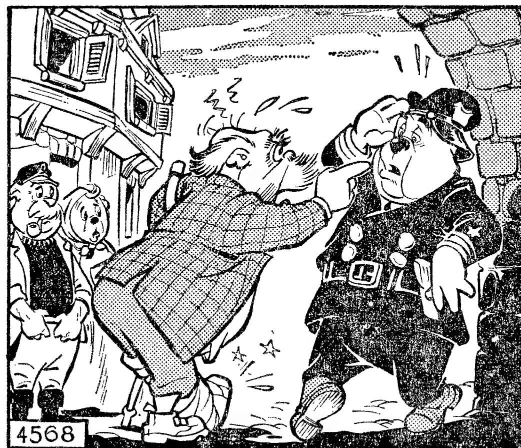
„Wintersport, poeh", sprak de ziekendrager, die naast hem zat. Op uw leeftijd moest u beter weten dan op gladde latten te gaan staan!"

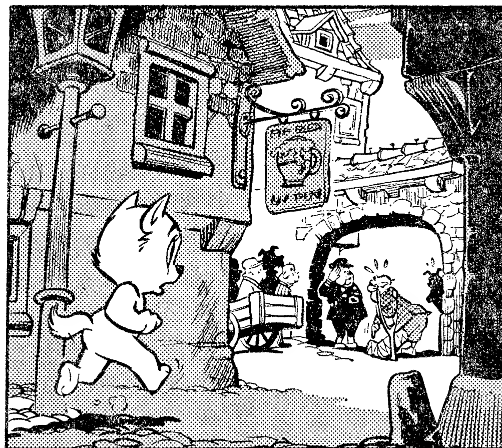
De oplettende lezertjes zullen begrepen hebben, dat heer Ollie van plaats geruild had met de patiënt uit het rode kruis voertuig, precies zoals hij het gewenst had.

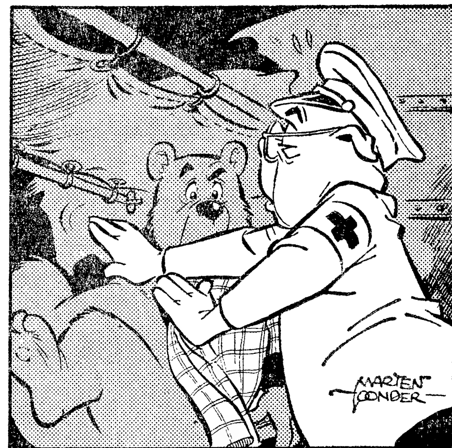
Maar commissaris Bas begreep dat niet. Tot zijn grote verbazing had hij plotseling een driftige heer in de kraag, die opgewonden met een kruk zwaaide.

„Wat donders!" schreeuwde deze. „Het is al mooi genoeg, dat zo'n hospik me de les leest, maar dat de kerel me aan de politie overlevert is bij de corveeërs af!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4568

Commissaris Bas liet de opgewonden grijsaard haastig los en deed een stapje terug.

„D-dit moet een v-vergissing zijn”, stamelde hij salue-rend. „Ik was bezig ene Bommel naar het bureau te ge-leiden . . .”

De ander luisterde echter niet. „Botte lol maken over de wintersport, hè?” bulderde hij. „Wat donders, kaerel! Dit zal je duur te staan komen. Ik ben de kolonel Puinkorn en ik heb relaties; dat zal je merken. De tijd, dat er grollen over het leger werden gemaakt is voorbij!”

„Ik . . . ik maak geen grollen”, prevelde de politiechef bleekjes. „Mijn hoofd staat niet naar grappen, werkelijk niet. Er is hier iets heel raars aan de hand . . .”

„Raar?!” loeide de ander. „Wat is er raar aan een oud-militair die bij de wintersport uitglijdt? Huh? Zal ik jou eens vertellen wat raar is?”

Daarop zette de kolonel zijn stem uit en begon de uiter-lijke tekortkomingen van de politieambtenaar op te som-men. De ruiten van de belendende huizen trilden en menig voorbijganger bleef verrast staan om het gesprokene te kunnen volgen. Het gebeuren trok ook de opmerkzaam-heid van Tom Poes, die op weg was naar het stadhuis om heer Ollie te zoeken.

„Een soort relletje!” dacht hij, er de pas inzettend. „Ik heb het idee, dat ik op het goede spoor ben”.

Nu, dat was hij, zoals wij weten. Maar heer Bommel was inmiddels al een eind verder gereden in de zieken-wagen en hij vond de tijd gekomen om een einde aan het misverstand te maken.

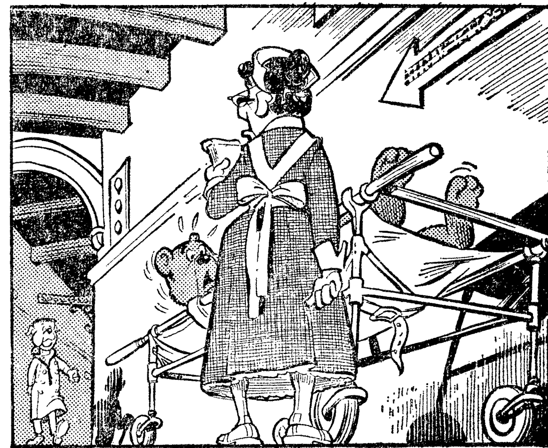
„Ik eh . . . ik hoor hier niet”, sprak hij, zich oprichtend. De ziekendrager draaide zich verrast om en drong hem weer terug.

„Nee, nee”, zei hij, „een heer die aan wintersport doet, past niet in zo’n gewone ambulance, dat is waar. Maar we hadden zo gauw niks beters. Blijft u nu maar eventjes liggen, meneer. Op de klas krijgt u straks een prima bedje.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4569

Heer Bommel stribbelde erg tegen, maar de ziekendrager trok met geoefende bewegingen een paar riemen om hem heen en legde hem vast.

„Zo'n fijne heer als u moet zich niet opwinden", sprak hij al gespend. „Het is slecht voor uw verstuikte enkeltje en bovendien hebt u zich al voldoende afgemat bij de wintersport."

„Ik kom niet van de wintersport!" riep heer Ollie. „Dit is allemaal een vergissing. Ik ben een ander!"

„Kom, kom", hernam de broeder. „Voor mij hoeft u zich niet te schamen, hoor. Een ongeluk bij het skiën is gauw gebeurd. Rijke lui zoals u hebben het moeilijk, meneer; ik heb het heel wat prettiger, hoor. Twintig uren per dag werken voor een karig loon; maar gevaar is er niet bij, zogezegd".

Zo babbelende overstemde hij de protesten van zijn patiënt en de ziekenauto stopte dan ook voor het hospitaal voordat heer Bommel het misverstand had kunnen ophelderen.

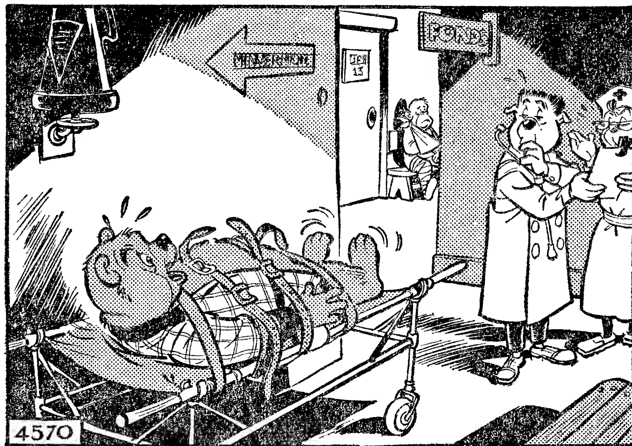
Het ziekenhuis waar de roepende heer nu werd binnengedragen was oud en overvol — en daarom werd hij dan ook zolang in een wachtkamer gezet.

„Niet zo schreeuwen, meneer", sprak de verpleegster die hem kwam inschrijven. „U stoort de patiënten!"

„Ik ben geen patiënt!" riep heer Ollie radeloos.

„Dat weet ik", hernam de zuster. „U bent kolonel Puinkorn en u bent een wintersportgeval. Maar we zullen u zó helpen. Daar komt de dokter al aan".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4570

Heer Bommel sloot de ogen en slikte met grote moeite een opkomende driftaanval weg.

„Rustig blijven", sprak hij tot zichzelf. „Dit is allemaal een misverstand. Het kan zó worden opgelost".

Daarop ontspande hij zijn ingesnoerde ledematen, haalde diep adem en hernam op gevoelvolle toon: „Luister nu eens, zuster. Ik ben kolonel Puinkorn niet. Integendeel, ik ben heer Olivier B. Bommel en ik ben door een vergissing op deze draagbaar gegespt. Wilt u mij even losmaken?"

Hij kreeg echter geen antwoord en toen hij gehinderd de ogen opsloeg zag hij dat de verpleegster zich een eindje verwijderd had om met een dokter te gaan praten.

„Het moet een vergissing zijn", hoorde hij de arts prevelen. „Dit is kolonel Puinkorn niet".

„Dat zeg ik toch!" riep heer Ollie, opnieuw opzwellend. „Ik ben kolonel Puinkorn niet! Luister dan toch! Ik hoor hier niet!"

De geneesheer wierp een koele blik op de ongelukkige, die met zijn riemen worstelde en trok de wenkbrauwen op.

„Die hoort hier niet", sprak hij. „Typisch een ziekenfondsgeval. Laat hem voorlopig onderzoeken door de student Sprinkmeyer, zuster".

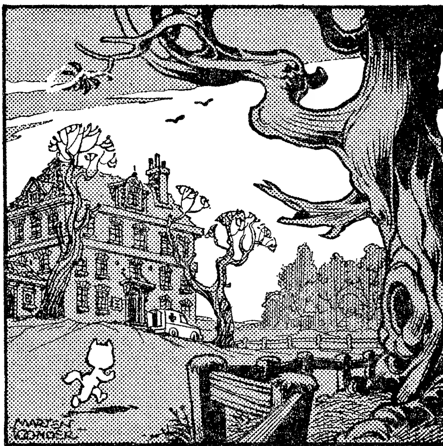
Met deze woorden wendde de arts zich om en verliet de wachtkamer, terwijl de verpleegster de brancard ter hand nam.

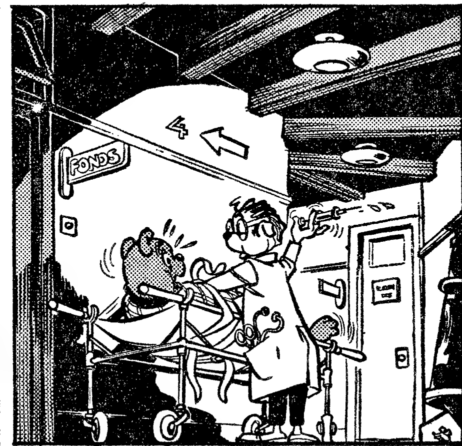
„Ik hoor hier niet!" schreeuwde heer Bommel overspannen. „Dit is een vergissing!"

„Zeker", suste de zuster, het voertuigje voortduwend. „Dat komt van de drukte. We zullen je zolang op de gang zetten. Vanavond komt er misschien een plaatsje op de zaal vrij. En niet zo roepen, hoor; je stoort de andere patiënten".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4571

Intussen had ook commissaris Bas nog steeds moeilijkheden over de persoonsverwisseling.

Hij trachtte de kolonel op aangename toon duidelijk te maken, dat ze beiden het slachtoffer waren van een ambtelijke vergissing. Doch de opgewonden grijsaard was voor geen rede vatbaar en sprak op donderende toon voort.

„Ik begrijp het al”, dacht Tom Poes, toen hij een tijdje geluisterd had. „Heer Ollie is naar het ziekenhuis gebracht in de plaats van deze figuur. Ik ben net te laat gekomen om hem voor de ring te waarschuwen!”

Met deze gedachte wendde hij zich om en liep de stad uit, op weg naar het hospitaal.

„Ik mag wel vlug zijn”, mompelde hij, terwijl hij ongerust begon te draven. „Eigenlijk is het gevaarlijk, dat heer Bommel nu in een ziekenhuis is met de ring. Ik hoop maar dat ik op tijd kom, voordat er iets ergs gebeurt!”

„Maak me los of er gebeurt een ongeluk” schreeuwde heer Ollie op dat moment. Hij lag nog steeds vastgesnoerd op de brancard, die inmiddels door zorgzame handen op de gang van de zaalpatiënten gereden was. En op deze eenvoudige omgeving werkte zijn misbaar minder storend, doch de student die hem onderzoeken moest ondervond er toch hinder van.

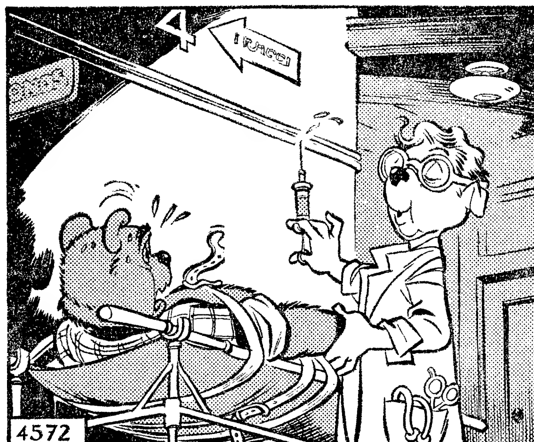
„Je moet een beetje meewerken, opa”, sprak de jongeling berispend. „Zo kan je niet beter worden want ik kan je niet nakijken als je zo te keer gaat”.

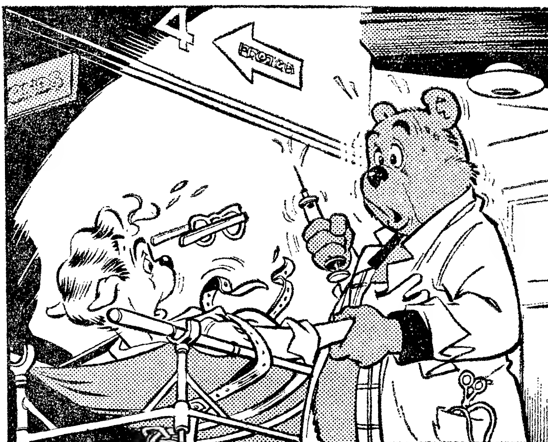
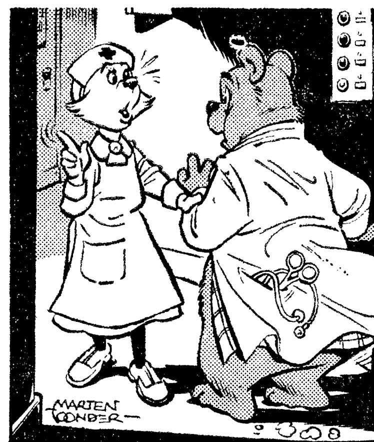
„Ik wil niet nagekeken worden!” brulde heer Bommel. „Ik ben niet ziek en ik hoor hier niet en ik ben je opa niet. Ik ben een heer van stand!”

Nu verloor de aankomende medicus het geduld; hij vulde een spuitje en boog zich over de ongelukkige.

„Even een prikje”, verklaarde hij. „Dan word je vanzelf rustiger”.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4572

Heer Bommel verviel tot een verstard stilzwijgen. Met puilende ogen en gejaagde ademhaling volgde hij de bewegingen van de jonge medicus, die zich met een spuitje over hem heen boog.

„Een flinke koorts!” sprak de student deelnemend. „Maar we zullen je helpen, hoor. Zo'n prikje doet geen pijn en daarna zul je je veel prettiger voelen.

De beklagenswaardige heer trachtte te spreken, doch er kwam slechts een hoge pieptoon over zijn lippen.

„Hoe vreselijk”, dacht hij. „Een weerloos heer op de slachtbank — geprikt door de eerste de beste lummel. Ach, hij moest hier eens liggen in mijn plaats.”

Op hetzelfde moment beving hem een duizeling — en toen hij bij het overtrekken de ogen opsloeg bemerkte hij dat hij voor de brancard stond, terwijl de aankomende arts door riemen omkneld op het zeildoek lag.

Heer Ollie gaf niet lang toe aan zijn verbazing. Hij sloeg een korte blik op de injectiespuit die hij in zijn hand had en wierp het instrument vol afschuw weg. Daarop liep hij de gang in met zo'n snelheid, dat zijn witte doktersjas achter hem aanfladderde. Hij was echter nog niet ver gekomen toen hij werd staande gehouden door een verpleegster.

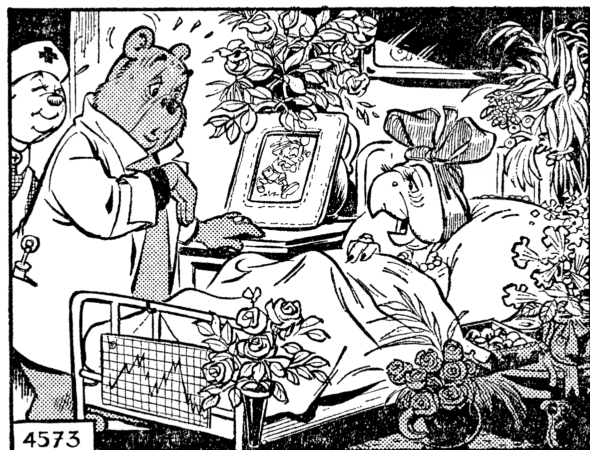
„Dokter!” riep ze, „kunt u even helpen?”

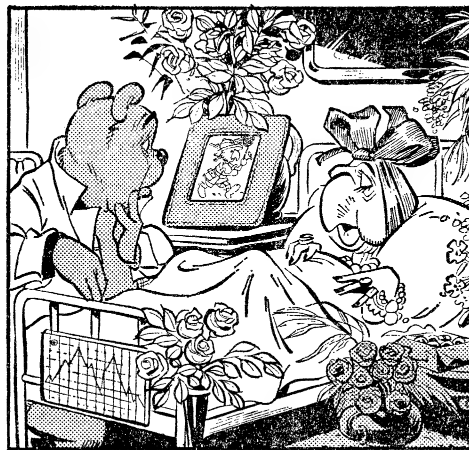
„H-helpen?” stamelde heer Bommel verward. „W-wat... ik hoor hier niet, bedoel ik. Ik moet weg! Ik...”

„Ja, dit is uw afdeling niet, dat zie ik”, zei de zuster. „Maar het is een noodgeval. Mevrouw Kwaalberg heeft een inzinking en ik weet echt niet, wat ik met haar aan moet. Ik ben ook pas nieuw, ziet u?”

Heer Ollie luisterde even naar het aanzwellende geroep van de student achter hem en volgde toen vol wanhoop.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4573

Heer Ollie werd door de verpleegster naar een kamer geleid waaruit een akelig gekerm opsteeg. Ze wierp de deur open en duwde de verwarde heer naar binnen zodat hij zich plotseling temidden van een geurende bloemenpracht bevond.

„Hier is dokter al, mevrouwtje!" riep ze, snel de deur achter zich sluitend.

„O", zei de patiënte met een smartelijke zucht. „Ik ben blij, dat u er bent. Het is héél naar met me. Een vréselijke migraine — en dan die steken! Het is meer dan ik verdragen kan. Mijn gestel is teer, dokter; maar mijn man begrijpt dat niet en daarom overspan ik me altijd. Van buiten altijd opgewekt en flink, maar van binnen door en door en door oververmoeid. Vaak schreit mijn hart, dokter. Ik . . ."

„Ik hoor hier niet . . ." zei heer Bommel gejaagd.

„Nee, u bent nieuw, zie ik", onderbrak de dame oplevend. „Gaat u toch zitten, dan zal ik u even op de hoogte brengen. Kijk, het begint altijd hier, boven mijn rechterwenkbrauw . . ."

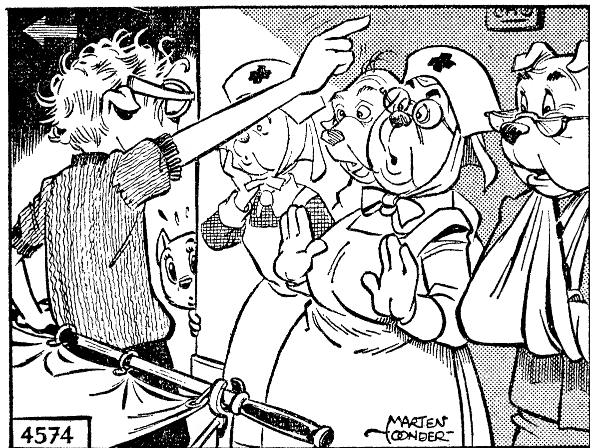
„Het is allemaal een misverstand", hernam heer Ollie radeloos. „Ik . . ."

„O, wat voelt u het fijn aan!" riep de patiënte uit. „Niets dan misverstand en onbegrip. Als zwakke vrouw gaat men daaraan ten gronde. U moest het allemaal eens weten!"

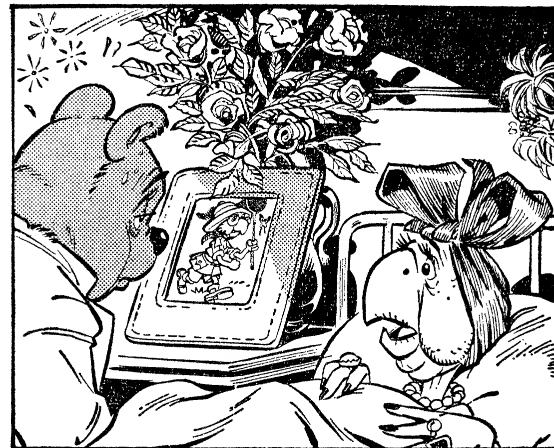
Heer Bommel gaf het op. Met een diepe zucht nam hij een stoel en zette zich tot luisteren. Maar dat viel niet mee. Buiten op de gang was het geroep van de student Sprinkmeyer hoorbaar en het gedraaf van toesnellende voetstappen duidde er op, dat zijn ontsnapping ontdekt was.

„Nu zou ik wel eens willen weten waar heer Ollie is", dacht Tom Poes, die in al die verwarring het hospitaal betrad. „Ik ben bang, dat ik alweer te laat ben".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4574

De student Sprinkmeyer was door enige toegeschoten verpleegsters uit zijn banden bevrijd en stond nu overspannen voor de brancard.

Het geluid van zijn overslaande stem riep tal van lopende patiënten ter plaatse en ook het verplegend personeel hield onthutst de pas in. In de algemene drukte werd Tom Poes niet opgemerkt en zodoende kwam hij al spoedig te weten wat er aan de hand was.

„Een woesteling!" riep de aankomende arts. „Een geval voor het zwarte kruis! Hij verbrak zijn riemen en stortte zich op mij. Nou, ik ben geen zwakkeling, maar voordat ik het wist lag ik hier gebonden!"

Er klonk een ontdaan gemompel en menige schichtige blik werd in het rond geworpen.

„Waar is hij nu?" vroeg een armbreuk beklemd.

„Hier ergens natuurlijk!" hernam de student. „In het ziekenhuis! We moeten hem vinden voordat er ongelukken gebeuren! Het is een grote, zwaargebouwde figuur met een ruitjesjas, een verwilderd uiterlijk en een snuivende ademhaling!"

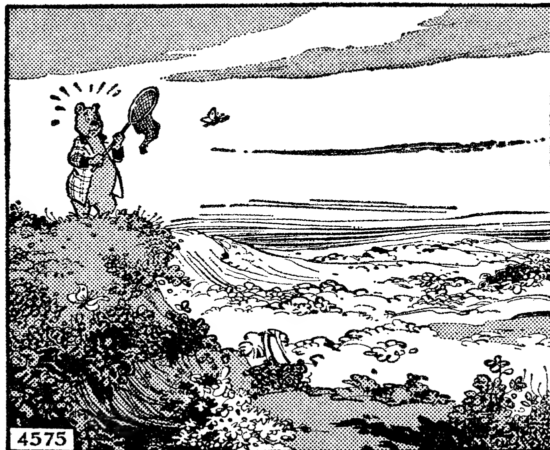
Deze beschrijving klopte niet helemaal. Heer Ollie zat ingezakt aan de sponde van mevrouw Kwaalberg. Hij was geheel afgestompt door de woordenstroom die de dame over hem uitgoot en staarde lodderig naar een foto die op het nachtkastje stond.

„Dat is mijn man", sprak de patiënte. „Ik zie wat u denkt, dokter. U raadt het goed. Mijn man is de schuld van mijn lijden. Ach, wat weet hij van het fijne gevoelsleven van een begaafde vrouw? Praten kan ik niet met hem. Wanneer ik ooit eens iets over mijn steken of mijn migraine zeg loopt hij het huis uit. Hij stoort zich niet aan mij en gaat liever vlinders vangen op de heide! Wat zegt u daarvan?"

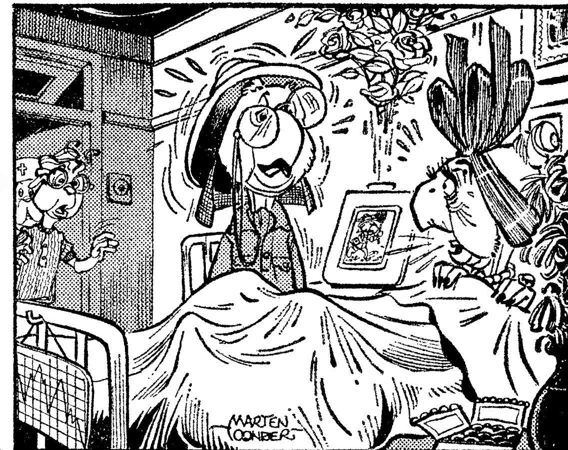
„Vlinders vangen op de heide..." prevelde heer Bommel stil voor zich heen. „Dat moet heerlijk zijn. Wat benijd ik die..."

Op hetzelfde ogenblik kreeg hij een vreemde schok.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4575

Heer Bommel kreeg een schok en op hetzelfde ogenblik merkte hij, dat hij op een uitgestrekte heidevlakte stond. Een frisse bries woei hem om de slapen en verjoeg de lauwe geuren van de ziekenkamer.

„Heerlijk", mompelde hij, terwijl een flauwe glimlach zijn mondhoeken krulde. Doch al spoedig betrok hij weer. „Hoe kan dit toch?" zo vroeg hij zich af. „Daarnet zat ik in een hospitaal met een witte jas aan. Dat weet ik zeker! En nu sta ik hier met een vlindernet. Het is toch te gek, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Ik val van het een in het ander en ik raak helemaal de kluts kwijt. Misschien is het tempo van deze tijd te veel voor me. Ik kan niet meer mee komen".

Hij haalde moedeloos zijn schouders op en begon te lopen.

„Een kleine wandeling zal me goed doen", prevelde hij. „Vooral na die hospitaalluchtjes. Trouwens, hoe kwam ik eigenlijk in een ziekenhuis?"

Op die vraag had Tom Poes antwoord kunnen geven. Maar die bevond zich nog steeds tussen de opgewonden groep op de gang. De student Sprinkmeyer had net het uiterlijk van de losgebroken patiënt met de ruitjesjas beschreven, toen er uit een van de kamers eerste klasse een hoge gil klonk.

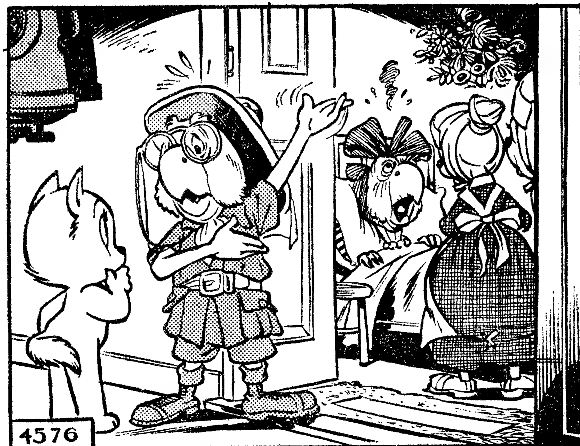
„Dat is mevrouw Kwaalberg!" riep een verpleegster — en het hele groepje dromde in paniek de betreffende kamer binnen.

„Daar zit hij de bruut!" sprak een lopende patiënt. Maar de aankomende arts schudde het hoofd.

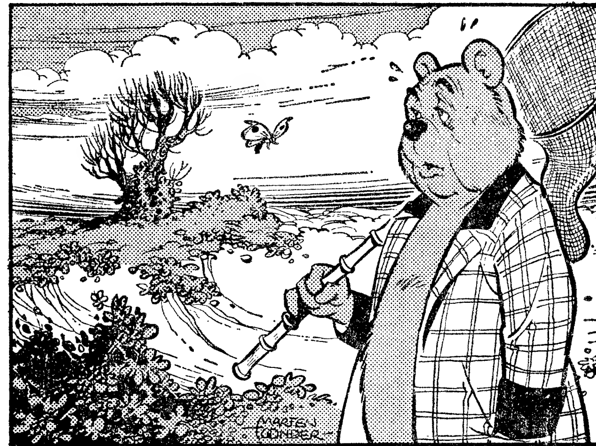
„Dit is meneer Kwaalberg", verklaarde hij. „Het is niet die woesteling!"

„Ach! Jullie moesten eens weten!" riep nu de dame uit haar legerstede. „Mijn man heeft die aardige dokter weggestuurd toen ik even niet keek en is toen zelf naast mijn bed gaan zitten. Alleen om me te laten schrikken; de bruut!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4576

De lopende patiënten en het verplegend personeel drongen de ziekenkamer binnen waar mevrouw Kwaalberg uiting gaf aan haar ontroering. Het was duidelijk dat de onverwachte verschijning van haar echtgenoot een ongunstige invloed had op haar ziektebeeld — daarom werd de verblufte grijsaard snel buiten de deur geleid.

„Het is héél eigenaardig', riep hij boven het rumoer uit. „Het lag helemaal niet in mijn bedoeling om mijn vrouw lastig te vallen met een bezoek. Echt niet. Ik weet hoe gevoelig ze is en daarom ontzie ik haar zoveel mogelijk!"

„Wat is er gebeurd?" vroeg Tom Poes, die de enige was met belangstelling voor zijn uitleg.

„Ik weet het niet", prevelde de heer Kwaalberg hoofdschuddend. „Daarnet stond ik nog op de heide waar ik me overgaf aan de beschouwing van een zeldzaam Pieris brassicae. Ik verzamel vlinders, moet u weten. Een nuttige vertreding die mij bezigheden buitenshuis bezorgt. En plotseling zat ik hier. Het is jammer; ze vertoonde paarse stippen. De kapel, bedoel ik, niet mijn vrouw. Nu zijn de stippen meestal zwart en daarom . . ."

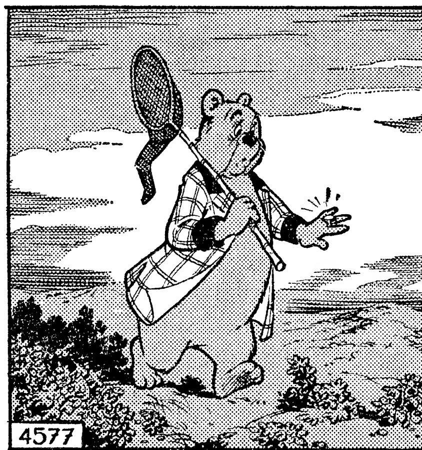
Maar Tom Poes luisterde niet langer. Hij liet de verwarde vlindervanger staan en draafde het hospitaal uit.

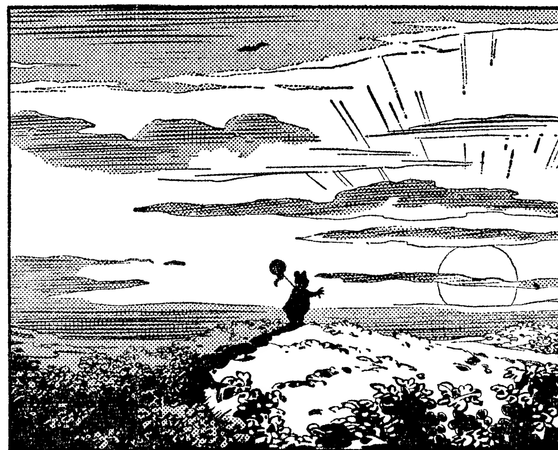
„Nu weer naar de heide!" dacht hij. „Hoe kan ik heer Ollie ooit te pakken krijgen om hem op het gevaar van de ring te wijzen? Ik ben steeds net te laat om hem te helpen!"

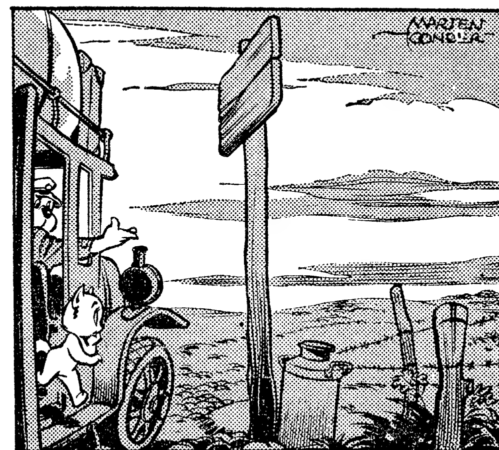
„Is er dan niemand, die mij wil helpen?" sprak heer Bommel op dat moment tot zichzelf. Hij stond eenzaam op de heidevlakte en staarde zonder belangstelling naar een vlinder met paarse stippen die om hem heen fladderde.

„Er is iets héél vreemds aan de hand", dacht hij. „Dat is zeker. Maar wat? Ach, ik ben door iedereen verlaten — en de avond begint te vallen. Wat moet er van mij terecht komen?"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4577

Heer Bommel bewoog zich vreugdeloos over de heidevlakte. De avond begon te vallen — en terwijl een kille wind hem om de oren speelde liet hij de gebeurtenissen van die dag aan zijn geestesoog passeren. Maar hij werd er niet wijzer van.

„Er is iets raars met me aan de hand", prevelde hij. „Dat voel ik. Het tempo van deze tijd is te veel voor me; in het ziekenhuis zei die jonge blaag zelfs opa tegen me! Ach, ik kan het niet allemaal meer verwerken, als men begrijpt, wat ik bedoel".

Op dat moment vielen de stralen van de ondergaande zon op zijn ring — en heer Ollie staarde peinzend naar de rode gloed van de steen.

„Zou die er soms iets mee te maken hebben?" zo vroeg hij zich af. „Is die ring soms de schuld van alles wat er gebeurt? Is het soms een soort wensring? De markies zei zoiets, als ik het me goed herinner..."

Hij hield de pas in en stak zijn linkerhand omhoog.

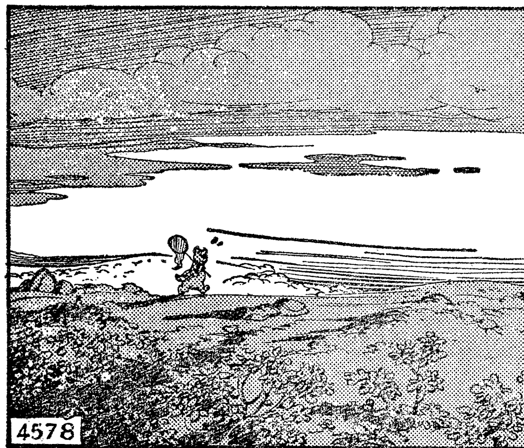
„Ik wens thuis te zijn bij de avondmaaltijd van Joost!" riep hij uit. Zijn stem verwoei echter in de avondbries zonder dat er iets gebeurde en toen de zon na enige tijd achter een wolkenbank verdwenen was begon de eenzame heer opnieuw te lopen.

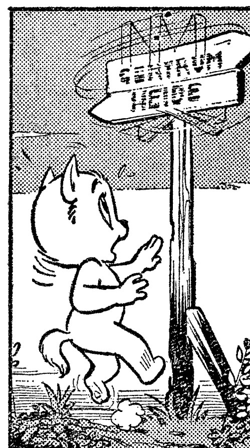
„Het is geen wensring", mompelde hij treurig. „Wat nu te doen? Is er dan nergens hulp te vinden?"

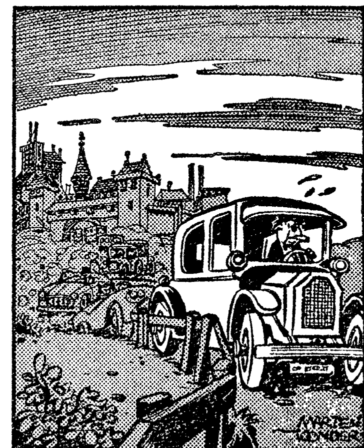
Nu, zoals de oplettende lezertjes weten was er hulp onderweg. Tom Poes had de bus genomen die naar de stadsgrens voerde — en toen hij bij het eindpunt uitstapte bevond hij zich aan de rand van de heidevlakte.

„Het zal een heel werk zijn om heer Ollie hier te vinden", dacht hij. „Maar ik zal het proberen, want ik moet hem waarschuwen voor de roofring!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4578

De zon was ondergegaan en het begon schemerig te worden. Een kille wind streek over de verlaten heidevlakte en deed de dorre bladeren ritselen.

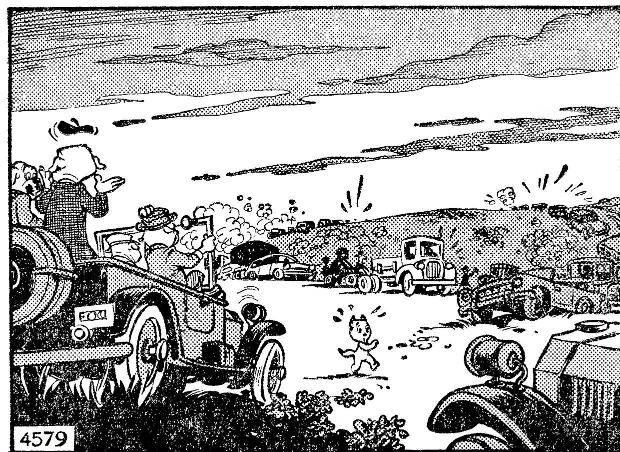
„Verdwaald en eenzaam", dacht heer Ollie, die zich gebogen door het terrein bewoog. „Ach wat een toestand voor iemand van stand, die van warmte en gezelligheid houdt. Vroeger had ik een hekel aan stadsverkeer, maar nu zou ik wat geven voor enig vertier om me heen. Ik benijd Rommeldam zijn drukte..."

Deze gedachte bleef niet zonder gevolgen. Tom Poes, die voor een richtingbord stond te overleggen, was een van de eersten die dat merkte. Want het ruwe houtwerk waarop de weg naar de stad stond aangegeven, maakte plotseling een slag rond. De pijl die eerst naar het centrum wees stond nu naar de heide gericht en het zien hiervan vervulde Tom Poes met zorg.

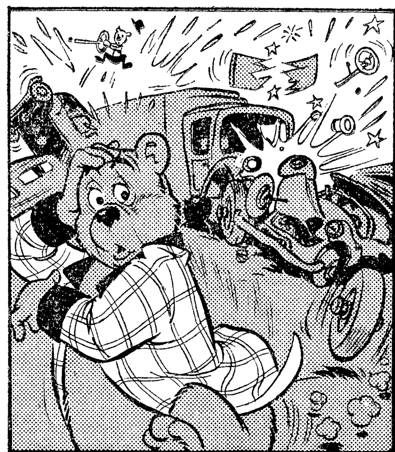
„Het zou me niets verbazen wanneer heer Ollie's roofring hier achter zit", dacht hij. „Zo'n bord keert zich niet vanzelf om en er is niet genoeg wind om het te verklaren. Maar... dan zou het best kunnen zijn, dat dit niet de enige richtingaanwijzer is die zich heeft omgekeerd! Stel je voor, dat het overal gebeurd is..."

De zorg van Tom Poes was niet ongegrond; dat bleek al spoedig. Uit de poorten van Rommeldam reed een brede stroom voertuigen de kant van de vlakte op. Het was het vreemdelingenverkeer, dat met de feestdagen het vertier van het oude stadje zocht en dat nu, door misplaatste aanwijzers misleid, de heide tegemoet reed...

HEER BOMMEL EN DE RIKKIN RING 4579

Geplaagd door een akelig voorgevoel liep Tom Poes de heide in om naar heer Ollie te zoeken. Het landschap strekte zich kaal en dor voor hem uit, doch al spoedig kwam daar verandering in.

Over de heuvels klonk het aanzwellend geraas van automotoren en benzine-ontploffingen en toen verschenen ook de eerste voertuigen in het beeld. Het was een brede stroom verkeer die zich uit Rommeldam naar de heide spoedde, misleid door omgedraaide richtingborden.

„Hier was ik nu bang voor", prevelde Tom Poes terwijl hij zich gehinderd voortspoedde. „Het is natuurlijk de schuld van heer Ollie; hij zal wel weer een verkeerde gedachte hebben gehad. En daardoor is zijn ring in werking gekomen".

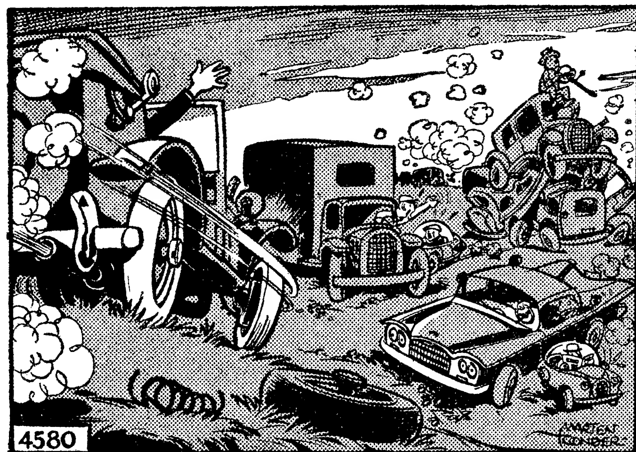
„Het lijkt wel hekserij", prevelde heer Ollie, die niet ver van daar naar het schouwspel stond te kijken. Een kort ogenblik was hij blij geweest toen hij het knallen van een motor vernam. Maar toen hij nu al die voertuigen zag die scheef en hotsend over de heuvels kwamen razen zonder dat er een weg te zien was, sloeg de schrik hem om het hart.

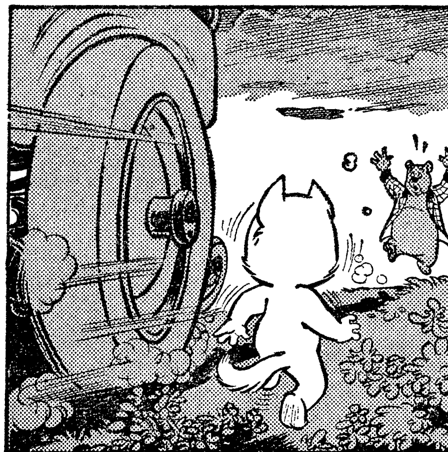
„Hoe vreselijk!" prevelde hij. „Kan een heer zich dan niet eens meer rustig in de vrije natuur vertreden? En natuurlijk is er nergens politie om deze horde in de juiste banen te leiden . . ."

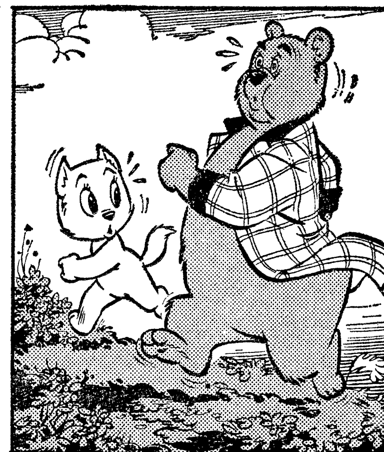
Nu wilde het geval, dat alle verkeer juist naar de plek reed waar hij stond en het is te begrijpen, dat dit ernstige gevolgen moest hebben.

Heer Bommel stiet dan ook een gesmoorde kreet uit en vluchtte vandaar. Hij was maar nauwelijks op tijd, want voordat hij tien meter gelopen had had klonk reeds het geluid van de eerste botsingen achter hem op.

HEER BOMMEL EN DE RIKKIN RING 4580

De stroom voertuigen uit Rommeldam hield aan en al spoedig was de anders zo rustige heidevlakte het toneel van een ernstige verkeersopstopping.

Van alle kanten klonk het geluid van scheurend blik en gierende remmen — en ook werd er menige bittere uitroep gehoord. Geen wonder. Het terrein was in het geheel niet geschikt om een normale stroom dagjesgasten te verwerken en de verkeerspolitie was ontredderd in de stad bezig met misplaatste verkeersborden.

Tom Poes draafde hijgend door het landschap. Hij werd ernstig in het voortgaan gehinderd door allerlei vervoersmiddelen die ronkend en hotsend over de pollen raasden. Toen hij dan ook eindelijk heer Ollie gewaar werd slaakte hij een zucht van verlichting.

„Jonge vriend!" riep de beklagenswaardige vlindervanger uit. „Gelukkig dat ik je tref! Waar zat je toch? Wat betekent dit allemaal? Waarom help je me niet als ik je nodig heb?"

Tom Poes gaf geen antwoord op die vragen. In plaats daarvan leidde hij heer Bommel een steile heuvel op die nog niet door het verkeer geteisterd werd.

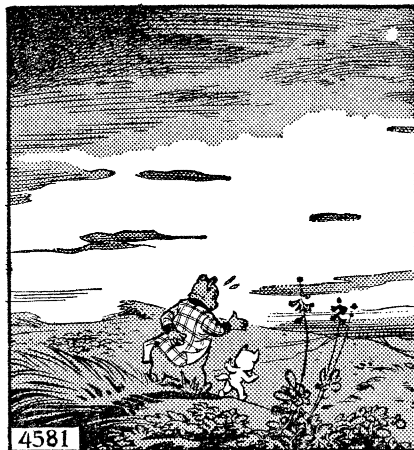
„Straks", zei hij. „We moeten zorgen uit de buurt te zijn voordat de politie komt".

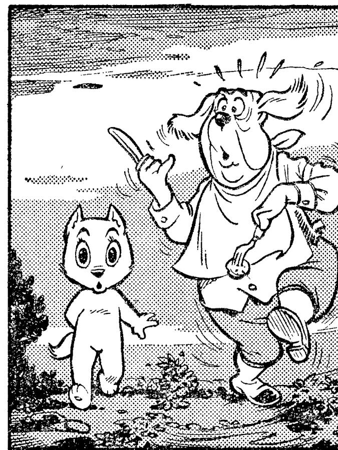
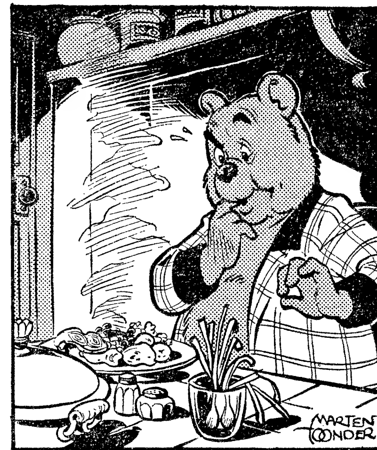
„Waarom?" riep heer Ollie hijgend uit. „Ik zoek juist naar de politie! Er zijn heel wat dingen waar ik me over moet beklagen. De behandeling die ik vandaag heb ondervonden is meer dan een gevoelig iemand verdragen kan . . ."

Hij zweeg door een gebrek aan adem en Tom Poes vertraagde zijn pas een beetje.

„Het is allemaal uw eigen schuld", zei hij. „Het komt van uw ring! En ik heb de hele dag al naar u gezocht om u te waarschuwen".

HEER BOMMEL EN DE PIKKING RING 4581

Heer Bommel en Tom Poes waren nu op een gedeelte van de vlakte gekomen waar het verkeer niet rijden kon — en daar hielden ze de pas wat in.

„Alles wat er gebeurd is komt van die ring, heer Ollie", verklaarde Tom Poes. „U moet zorgen, dat u dat ding zo vlug mogelijk kwijt raakt!"

„Je vergist je, jonge vriend", zei heer Ollie hoofdschuddend. „Het is geen wensring, dat weet ik zeker. Want ik heb gewenst om thuis te zijn, maar er gebeurde niets".

„Er gebeurt alleen iets als u een ander benijdt", hernam Tom Poes. „Wanneer u bijvoorbeeld jaloers op Joost geweest was, zou u nu in zijn plaats thuis geweest zijn".

„Onzin!" riep heer Bommel uit. „Ik ben nooit jaloers. Waarom zou ik ... eh ... hm. Wacht eens even Ik bedoel. .. ja, ja. Het klopt, als je begrijpt wat ik bedoel. Natuurlijk. Wanneer ik iets wil hebben wat van een ander is krijg ik het. Joost zit nu aan de maaltijd en ik ... hm..."

Zijn stem stierf weg in gemompel en Tom Poes vervolgde: „Het is natuurlijk slecht om een ander te benijden. In dit geval zou het ten koste van Joost gegaan zijn en dat is helemaal verkeerd. Want dan wordt de ring een roofring en daar kan niets goeds uit voortkomen".

Op dat moment klonk er een vreemd geluid en toen hij verbaasd omkeek zag hij de bediende Joost achter zich staan. De trouwe knecht zwaaide onthutst met het eetgerei dat hij in de handen hield en het was duidelijk, da hij aan een grote verwarring ten prooi was.

„Excuseer, j-jonge h-heer", stamelde hij. „Kunt u mij ook zeggen, waar mijn Wiener Schnitzel gebleven is?"

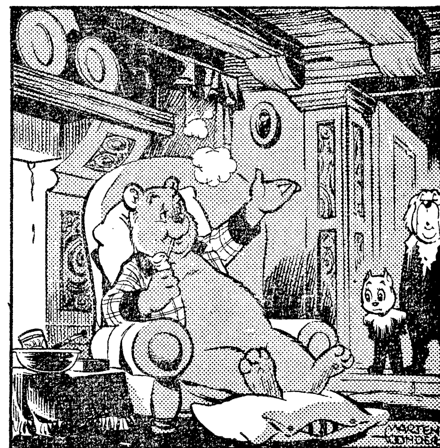
Op die vraag had de heer Ollie antwoord kunnen geven. Want die zat op dat ogenblik in de keuken van Bommelstein achter een aangenaam geurende maaltijd terwijl een zenuwtrektje zijn gelaat ontsierde.

„Het klopt", prevelde hij. „Tom Poes had gelijk; op het benijden komt het aan".

HEER BOMMEL EN DE PIKKING RING 4582

Heer Bommel gaf niet lang toe aan zijn verwondering toen hij zich plotseling in de keuken van Bommelstein bevond.

„De ring werkt", prevelde hij, mes en vork grijpend. „Het is net als ik dacht; niet op het wensen komt het aan. Het gaat om het benijden!"

Met deze woorden begon hij gulzig te eten en daar het werkelijk een heel smakelijke maaltijd was, voelde hij zich al spoedig prettiger. Maar de zenuwtrekking bleef zijn wang ontsieren.

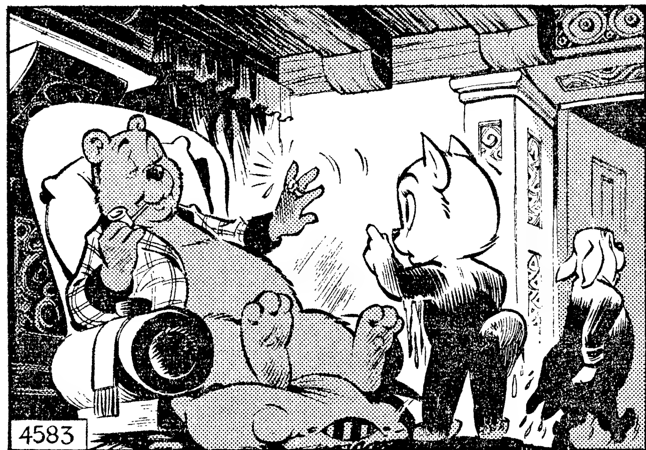
„Ach wat", sprak hij tot zichzelf. „Er is geen enkele reden om me schuldig te voelen. Tenslotte is het beter dat ik hier zit dan Joost. Want ik ben een heer met een teer gestel en hij is een eenvoudig iemand die wel tegen een stootje kan. Het gaat toch ook eigenlijk niet aan dat iemand van mijn stand zich afmat op de heide, terwijl zijn bediende zich aan kostelijk gebraad te goed doet. Wat drommel, het zijn mijn eigen kalfslapjes, als men begrijpt, wat ik bedoel".

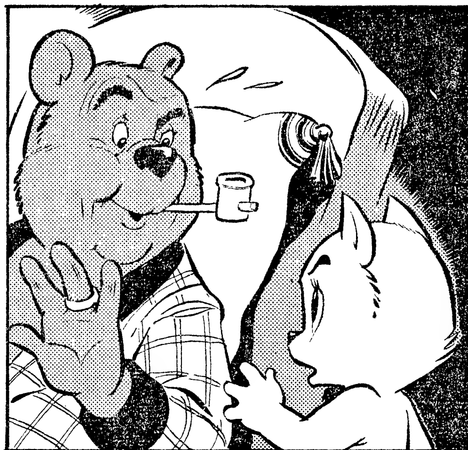
Zo denkende ledigde hij zijn bord en daarna trok hij zich terug in zijn studeerkamer om een pijp op te steken. Maar een vreemde onrust kwelde hem en hij ademde pas verlicht op toen hij in het maanlicht een paar vermoeide figuren zag naderen.

Het waren Tom Poes en Joost, die na lang zoeken de weg naar Bommelstein gevonden hadden en die nu nader waadden door de modder, die het oude slot omringde. Want, hoewel de rivier weer in zijn bedding was teruggeleid, had het landschap ernstig onder de watervloed geleden. De late wandelaars die tenslotte binnentraden waren dan ook van het hoofd tot de voeten met zwarte blubber bedekt en ze keken lang niet vrolijk.

„Komaan, niet zo somber," riep heer Ollie opgewekt. „Men moet tegen een stootje kunnen. Nu maar fris in bad en dan naar bed. Morgen is er weer een dag."

HEER BOMMEL EN DE PIKKING RING 4583

„Komaan!" riep heer Ollie met gedwongen opgewektheid. „Sta toch niet zo zwart te kijken! Ik kan toch ook niet helpen, dat jullie door de modder moesten lopen? Ik bedoel eh . . . het is toch niet mijn schuld, dat . . . eh . . . Ach wat . . . men moet niet te zwaartillend zijn, als jullie begrijpen, wat ik bedoel. Geven en nemen, bedoel ik. Haha!"

„Excuseer, heer Olivier", sprak Joost vermoeid, „ik begrijp niet wat u bedoelt. Maar er is iets heel betreurenswaardigs aan de gang, met uw welnemen. En wanneer u mij toestaat, ga ik mij nu verschonen".

Met deze woorden verliet hij het vertrek, een zwart spoor achterlatend. Tom Poes echter trad nader en wendde zich tot heer Bommel.

„Zo gaat het verkeerd", zei hij ernstig. „Als u die ring ooit kwijt wilt raken zult u op moeten houden met dit gedoe. Geen afgunst en geen begeren van andermans goed, zei die dwerg"

„Onzin!" riep heer Ollie uit. „De ring is mooi, waarom zou ik hem kwijt willen? Nu ik eenmaal weet, hoe hij werkt, ben ik er niet bang meer voor, hoor!"

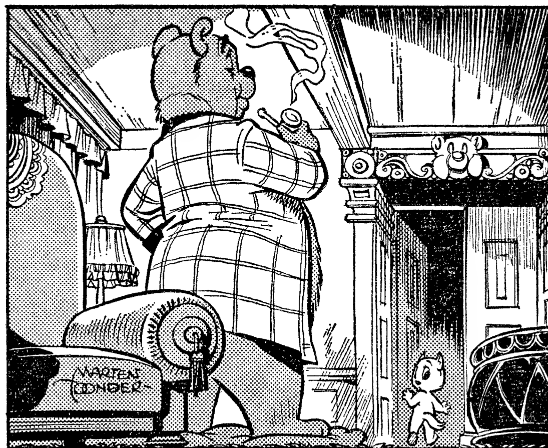
„Maar hij is slecht!" zei Tom Poes. „Er komt niets dan ellende van jaloezie en benijden! Voor uzelf en voor anderen!"

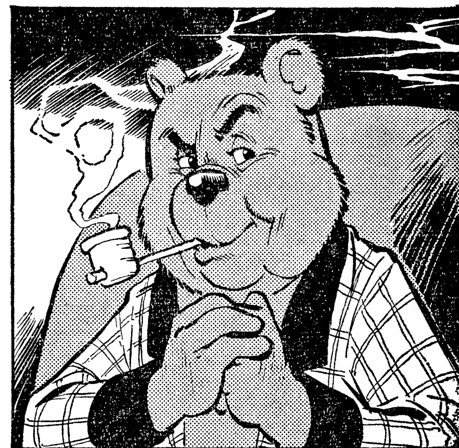
Heer Bommel stiet een schamper lachje uit en onder zijn oog speelde een zenuwtrekje.

„Ach wat!" smaalde hij. „Bakerpraat. De wereld is hard, jonge vriend: wanneer je vandaag de dag mee wilt komen moet je die ouderwetse bravigheid vergeten. Leer dat van een modern heer die weet wat er in het leven te koop is!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKING RING 4584

Heer Bommel verschoof wat in zijn kussens en terwijl een gemaakt glimlachje zijn gelaat ontsierde blies hij een grote rookwolk uit.

„Soms", zo sprak hij, „denkt men, dat ik een sukkel ben. Vandaag heeft een jonge blaag mij met opa aangesproken. Maar men vergist zich lelijk; ik weet wat er te koop is".

„Hier was ik bang voor", zei Tom Poes somber. „De Pikkin-ring heeft u in zijn macht gekregen — en wanneer u zo denkt, kan ik u niet helpen. Maar pas op; dit loopt slecht af. Door uw houding is het een roofring, heer Ollie!"

Met deze woorden keerde hij zich om en liep naar de deur.

„Je bent niet met de tijd meegegaan!" riep heer Ollie opstaande. „Je leest geen kranten en je kent de eisen des tijds niet. Ben jij een jonge vriend? Bah!"

Tom Poes haalde de schouders op; hij verliet het vertrek en heer Bommel bleef alleen achter. Achter hem knapte de haard en buiten suizelde de wind over de moddervlakte die het huis omringde.

„Bah", mompelde hij tot zichzelf, „dat noemt zich jong! Wat moet er van hem terecht komen zonder mijn wijze lessen? Nee, vandaag de dag komt men er alleen wanneer men een gehard volwassene is, weet wat hem in deze maatschappij te doen staat. Als iemand begrijpt wat ik bedoel!"

Heer Ollie zuchtte, toen ging hij weer zitten en keek broedend rond.

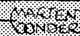
„Nu eens kijken", prevelde hij. „Dit loopt slecht af: zei Tom Poes. Waarom? Waar schuilt het gevaar? Bij de politie natuurlijk. Bij de overheid!"

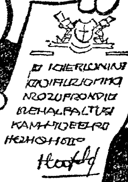
Hij glimlachte listig.

„Goed", hernam hij, „ik benijd degene die de politie benoemt. Als ik in zijn plaats was . . ."

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4585

Toen burgemeester Dickerdack de volgende morgen het politiebureau betrad trof een vreemd toneeltje zijn oog.

De gang stond vol zakken en kisten en de dienstdoende agenten waren druk bezig met het inpakken van koffers.

„Wat betekent dit?" riep de magistraat uit. „Wat mankeert jullie om aan de schoonmaak te gaan terwijl we tot over de oren in het werk zitten?"

„Dit is geen schoonmaak", zei een brigadier somber. „Dit is een verhuizing. Nou, voor mij is de lol er af".

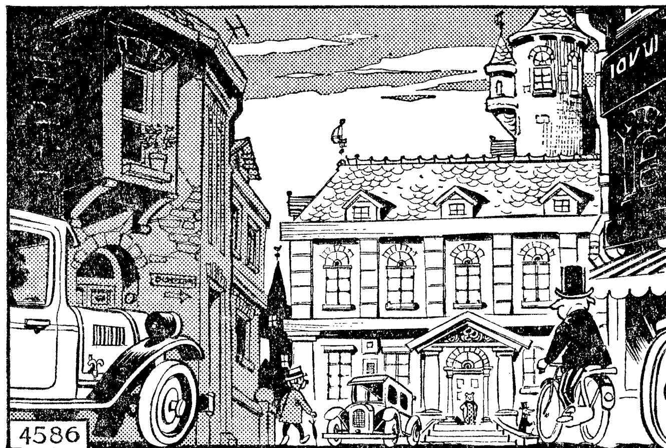
De burgemeester luisterde niet verder. Hij spoedde zich naar de kamer van de commissaris die hij aantrof tussen fladderende dossiers en spinraggen.

„Het is een rare wereld", sprak de heer Bas, al opruimende. „Men stopt het ene lek met het andere. Waar moet dat heen? Hoe kan men zo werken?"

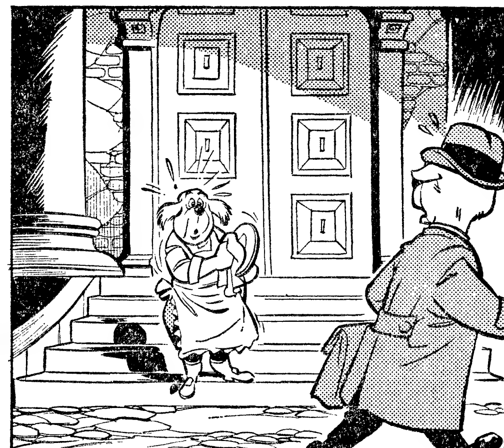
„Maar wat is er toch aan de hand?" riep de ander vol angstige voorgevoelens. „Ik kom hier om overleg te plegen over de verlegde rivier en de zaak van kolonel Puinkorn — en jij haalt stofnesten uit! Wat moet dat?"

„Overplaatsing!" zei de politiechef, een papier omhooghoudend. „Een spoedbeslissing van het departement. De hele politiemacht van Rommeldam moet naar het vlek Leemsloot, wegens tekort aan personeel aldaar. Maar ik neem dit niet zo maar, burgemeester! Ik ga naar de minister, want ik bied net zo lief mijn ontslag aan. Overplaatsing, terwijl ik bezig ben het net rond Bommel dicht te trekken! Nee, nu is voor mij de lol er af".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4586

Die morgen kon men heer Bommel waarnemen bij het verlaten van een regeringsgebouw in de hoofdstad des lands.

Enigszins nerveus trad hij uit de duisternis van de gang in het zonlicht en keek spiedend om zich heen. Maar toen hij zag, dat er niemand op hem lette, trok hij zijn jas recht en betrad het bordes.

„Dat is dat", sprak hij tot zichzelf. „Het ontwrichten van de politie is gemakkelijk wanneer men de juiste kanalen maar weet. En voor een heer met een Pikkin-ring is het kinderspel. Maar hoe nu weer thuis te geraken?"

Onzeker sloeg hij het langstrekkende verkeer gade terwijl een zenuwtrekje zijn ooglid bewoog.

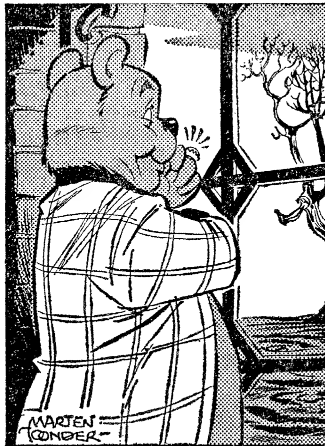
„Ik moet hier niet gezien worden", prevelde hij. „En ik ben ver van huis, dat staat vast. Hm, hoe gemakkelijk zou ik afgunstig kunnen zijn op de bestuurder van zo'n auto! Maar daar ben ik te slim voor; zoiets zou direct narigheid geven. Wacht eens, ik weet iets beters; men heeft tenslotte een bediende om hem te kunnen benijden".

Hij glimlachte sluw — en op hetzelfde moment werd de aandacht van de voorbijgangers getrokken door de bezige gedaante van Joost, die op de stoep van het departement een schotel stond te drogen. Al spoedig staakte de trouwe knecht echter zijn bezigheid. Zijn oogleden werd glazig toen hij met grote ontzetting om zich heen blikte.

„Ik ben misplaatst, als men mij toestaat!" mompelde hij met trillende lippen. „Er is iets héél betreurenswaardigs aan de hand. Maar wat...? Hoe is het mogelijk, dat ik de vaat sta te doen op een openbaar plein? Het pannensponsje lag daarnet nog naast mij — en waar nu die heer loopt stond een vuil koffiepotje van heer Olivier, wanneer ik me zo mag uitdrukken... En ik heb niet eens mijn hoed op! Wat een stuitende toestand voor iemand die eerste families gediend heeft".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4587

Op hetzelfde moment dat hij Joost benijdde bevond heer Bommel zich in de keuken van Bommelstein. Na een korte blik op de vaat geworpen te hebben, die dampend in het droogrekje stond, begaf hij zich naar zijn studeervertrek en trad daar aan het venster.

Een troosteloos landschap strekte zich voor hem uit, want de rivier had bij het nemen van zijn loop langs het slot héél wat modder en afgedankt meubilair meegevoerd. Weliswaar was de stroom reeds weer in zijn oude bedding teruggeleid, doch de resten lagen nu open en bloot in de prille voorjaarszon te geuren.

Het was een neerdrukkend tafereel, dat slechts werd verlevendigd door enige motorvoertuigen die zich in zuidelijke richting bewogen.

„Daar gaat de politiemacht van Rommeldam", prevelde heer Ollie — en een sluw glimlachje verhelderde zijn trekken. „Die heb ik vlot weggewerkt, als men begrijpt wat ik bedoel. Nu staat de wereld open voor een heer met een Pikkin-ring, Ollie, jongen, smeed het ijzer als het heet is, zei mijn goede vader altijd en daar houd ik mij aan. Eens kijken . . . het lijkt mij het beste om te beginnen met het herstel van mijn gazon. Want dat staat nu in een kwade reuk. En daarin kan mijn geest zich niet vrij onplooien . . ." Hij begon aan zijn ring te draaien terwijl een zenuwtrekje met zijn ooglid speelde.

„De markies heeft een mooie tuin", hernam hij. „Goed onderhouden en fraai aangelegd. Eigenlijk net geschikt voor iemand van mijn stand. Ach ja, ik benijd hem; waarom niet?"

Zonder enige overgang maakte de zwarte slik plaats voor een groene grasvlakte en de lentewind voerde bloemengeuren en het geritsel van cipressen mee.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4588

De markies de Cantecler was die morgen bezig geweest met het snoeien van zijn haag; een bezigheid waaraan de edelman zich gaarne overgeeft, zoals de lezertjes zullen weten.

Zijn genoegen werd echter niet weinig vergald, toen de ligusterstruiken die hij fijntjes met zijn schaar bewerkte, plotseling uit het oog verdwenen en de grond onder zijn voeten uitzakte.

Daar lag hij nu, in een diepe kuil die de plaats innam van zijn eens zo bloeiende tuin.

„Parbleu", prevelde hij, geheel ontdaan, „welk een catastrofe! Het is duidelijk dat hier van een boosaardige opzet sprake is... maar van welke?"

Hij verviel tot gepeins en plotseling drong de verklaring van het gebeurde tot hem door.

„Hier moet Bommel achter zitten!" riep hij oprijzend uit. „Deze platte figuur heeft zijn eigen gronden te sterk bewaterd en nu schrikt hij er niet voor terug om mij mijn horticultuur te benijden. Tiens! Ik had hem nooit die ring moeten toevertrouwen. Ach, mijn fout wordt wel sterk gewroken. Maar ik zal het hem inpeperen. Ik ga naar de politie en ik zal niet rusten voor de onderste steen boven komt!"

Met deze gedachte begaf de heer de Cantecler zich op weg naar Rommeldam, niet wetende dat de politiemacht van de stad was opgeheven.

Intussen stond heer Ollie zich te verlustigen in de aanblik van de fraaie tuin die nu Bommelstein omgaf. Maar hij werd daarin gestoord door het binnentreden van een deftige vreemdeling.

„Zo tref ik dan eindelijk iemand thuis", sprak deze. „Hoe ik hier kom weet ik niet. Gisteravond werd ik gestoord in mijn overwek ten departemente doordat ik mij plotseling hier bevond. Het moet een ambtelijke vergissing zijn, waarde heer. Ik bied mijn excuses aan".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4589

De vreemdeling liep bedrijvig naar de deur en nam afscheid.

„Ik wilde niet vertrekken zonder de eigenaar van dit pand gesproken te hebben", sprak hij. „In mijn positie moet men voorzichtig zijn. Ik ben de onderminister van justitie moet u weten en ik behandel de politiezaken. Men zou zo licht kunnen zeggen dat ik bij u heb ingebroken. Want hoe ik hier kom begrijp ik niet; ik moet overwerkt zijn. Maar nu moet ik mij reppen; de politiezaken gedogen geen uitstel. Tot ziens, waarde heer!"

Na deze woorden spoedde hij zich heen over het fraaie gazon en zijn gastheer keek hem glimlachend na.

„Hij weet niet hoe hij hier kwam", mompelde heer Ollie. „Nu, ik weet het wel. Die verwisseling is goed gegaan, al zeg ik het zelf. Ach, wanneer men zoiets handig doet kraait er geen haan naar . . ."

Inmiddels had de onderminister de openbare weg bereikt en daar ontmoette hij de markies de Cantecler. Het toeval wilde, dat de beide heren dezelfde lagere school hadden bezocht en er ontspon zich dan ook een levendig gesprek.

„Amice!" riep de edelman uit. „U moet ik juist hebben! U behandelt de politiezaken; maar hoe behandelt u die?"

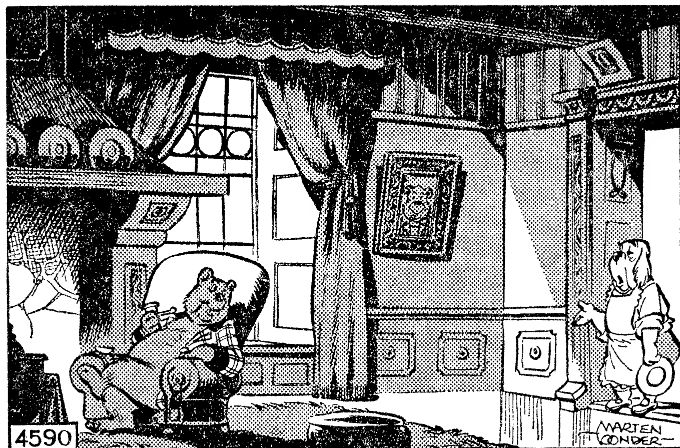
„In overwerk, waarde heer", antwoordde de ander. „Ik moet mij reppen!"

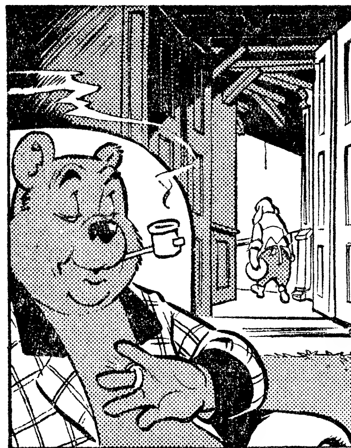
„Fi donc", hernam de markies. „Het komt me voor, dat u in uw overwerk een kleine vergissing hebt gemaakt. Ik hoorde zojuist, dat u gisteravond de hele politiemacht van Rommeldam hebt overgeplaatst. Nu is de stad weerloos overgeleverd aan de platte bruut, die op ginds gazon woont".

„Gisteravond?" herhaalde de bewindsman verblekend. „Maar toen was ik niet ten departemente! Toen was ik hier, al weet ik ook niet hoe. Ik moet overwerkt zijn. Alles loopt mij uit de hand".

„Parbleu!" prevelde de markies. „Dan zit Bommel ook daar achter! De toestand is ernstiger dan ik dacht".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4590

Heer Bommel was lui aan de haard gaan zitten om rustig na te kunnen denken over de mogelijkheden van zijn ring. Hierin werd hij echter gestoord door het binnentreden van Joost.

„Excuseer, heer Olivier", sprak de trouwe knecht. „Er is iets betreurenswaardigs gepasseerd. Ik ben in het doen van de vaat gestoord doordat ik mij plotseling op een openbaar plein bevond. Zonder jas of hoed en in mijn schort, als ik mij zo mag uitdrukken. Het was héél stuitend!"

„Heel naar", gaf heer Ollie toe. „Laat het niet weer gebeuren, Joost!"

De bediende zuchtte.

„Ik weet niet wat er aan de hand is, met uw welnemen", hernam hij. „Maar dit is geen zuiver spul. Nu eens staat men op de heide te eten en dan weer droogt men een schotel tussen het verkeer als u mij toestaat. Dit is geen leven".

Met deze woorden slofte hij moedeloos naar de keuken en heer Bommel keek gimlachend naar zijn ring.

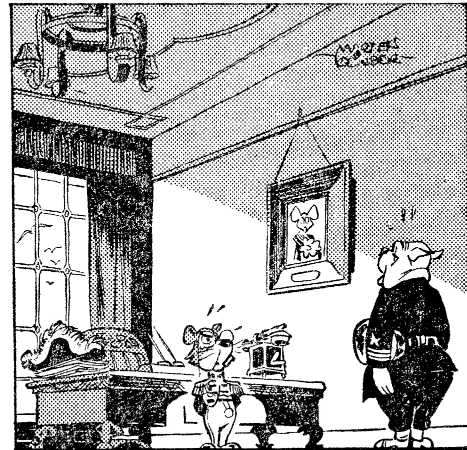
„Een handig sieraad", prevelde hij zonder medegevoel. „De persoonsverwisselingen zijn wat verwarrend; maar Joost zal er wel aan wennen. Nee, ik ben echt blij met het ding, hoor. Mooi is het ook. Wat een glinstering! Een knap iemand, die dit gemaakt heeft . . . Hm . . . Hij zal wel veel meer juwelen hebben, nu ik er zo eens over nadenk. Ik benijd hem zijn schatten. Waarom niet?"

Er klonk een licht geritsel en de kamer werd plotseling helder verlicht door een vreemde gloed. Heer Ollie keek verrast op. Geen wonder; hij was geheel omringd door vazen, kisten en vaten vol kostbaarheden . . .

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4591

Heer Bommel liet zich uit zijn stoel glijden en begon opgewonden in de schatten te graaien.

„Wat een gloed!" prevelde hij. „Wat een schittering! Ach, ik ben een heer voor wie geld geen rol speelt. Maar ik ben eenvoudig en sober opgevoed; mijn goede vader hield niet van overdaad. En het is toch prettig wanneer men op mijn leeftijd omgeven is door welstand. Het is een bewijs, dat men het ver heeft gebracht."

„Ja, ja! Ver gebracht!" riep een kakelende stem en toen heer Ollie schrikkend omkeek zag hij een klein mannetje van achter een kist te voorschijn komen.

„Goed zo!" riep het ventje. „Je leert het al aardig. Jij maakt een goed gebruik van de ring!"

„W-wie b-bent u?" stamelde heer Bommel. „Z-zijn deze sieraden soms van u? Ik bedoel; waren ze van u, voordat ze van mij waren, als u begrijpt wat ik bedoel?"

„Voordat je ze geroofd hebt, bedoel je?" kraste de dwerg. „Ja, zo is het! Maar jij bent tenminste eerlijk! Jij geeft tenminste toe, dat je iedereen benijdt. Ga zo voort, baasje. Dan krijg je de beloning die je past!"

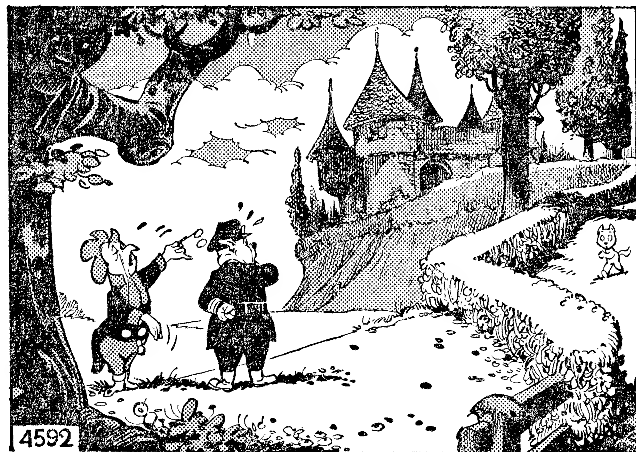
„De schurk moet de straf hebben die hem past", sprak op dat moment de onderminister. „Ik heb u ontboden wegens een ambtelijke vergissing. U moet onmiddellijk terug naar Rommeldam, commissaris Bas!"

„Dat dacht ik al", zei de politiechef somber. „De overplaatsing was natuurlijk een trucje."

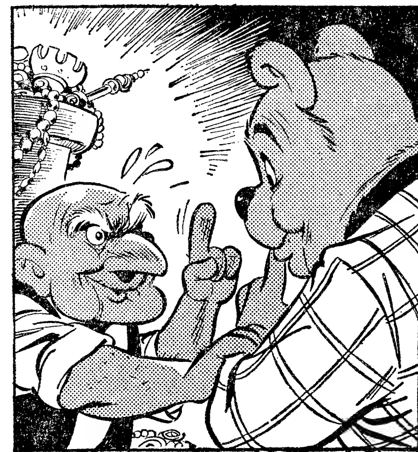
„Juist", hernam de bewindsman. „Het was een minne streek van een ingezetene van uw gemeente: een zekere Bommel."

„Ik weet het", zei de commissaris. „Ik was de schurk bereids op het spoor. Hij zal zijn straf niet ontgaan."

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4592

Commissaris Bas spoedde zich terug naar Rommeldam en hij toog meteen aan het werk. Nog dezelfde middag kon men hem waarnemen in de omgeving van slot Bommelstein die hij in gezelschap van de markies verkende.

„Dit is mijn gazon", sprak de edelman. „Ik kan het bewijzen, amice. De mest onder gindse cypres is de snuif uit de snuifdoos van mijn voorvader, de twaalfde markies de Cantecler. Ge kunt het laten onderzoeken."

„Donders", mompelde de politiechef. „Dit is het meest krasse staaltje diefstal dat ik ooit heb meegemaakt. Een hele tuin! Toe maar!"

„Lage, platte jaloezie", verklaarde de markies. „En ik ben danig onthand dat begrijpt u, hoop ik. De verplanting van mijn gazon met borders in dit jaargetijde plaatst mij voor een gruwelijk inconveniënt."

„Ik begrijp het", gaf de ander toe. „Maar nu is het uit! De schelm is te ver gegaan, nu de bewijzen voor het oprapen liggen. Het net sluit zich, meneer! Bommel zal zijn straf niet ontgaan!"

Het toeval wilde, dat Tom Poes deze laatste woorden opving en hij begreep, dat het er voor heer Ollie nu lelijk begon uit te zien.

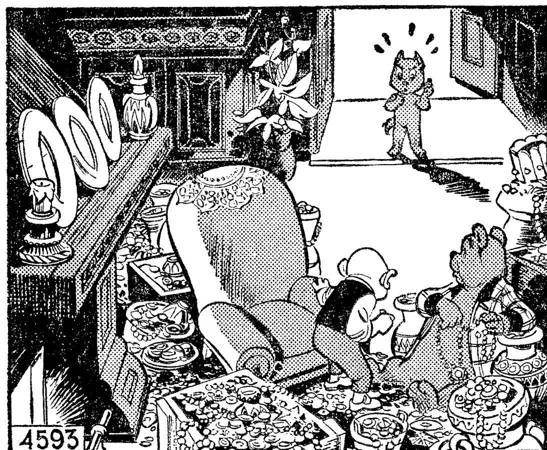
Maar heer Bommel zelf had dat nog niet in de gaten. Hij zat te midden van goud en juwelen met de dwerg te praten en hij luisterde begerig naar de woorden van zijn vreemde gast.

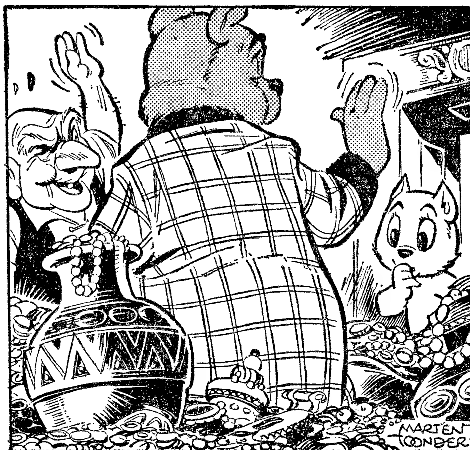
„Die ring is aardig", zei het ventje. „Gehard en gerond in de vuren van de grote Dralpoen. Men kan zich heel wat toeëigenen wanneer men eerlijk jaloers is op anderen. Maar ik heb nog iets beters voor u!"

„Iets beters!" herhaalde heer Ollie met schitterende ogen.

„Een net!" verklaarde het mannetje. „Een gouden net! Juist iets voor iemand van uw stand!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4593

„Kijk, dat vind ik nu aardig," sprak heer Bommel. „U bent al uw schatten kwijt omdat ik ze bezit, maar u wordt niet onhebbelijk. Men treft dat zelden. Er zijn maar weinig lieden die begrijpen dat een heer eigenlijk recht op hun kostbaarheden heeft omdat hij iemand van stand is — als u begrijpt, wat ik bedoel."

„Ik begrijp je, baasje," zei de dwerg. „Ik begrijp je beter dan jijzelf. Ga zo maar door, hoor, dan zijn mijn schatten goed besteed."

Na deze woorden begon het ventje op zo'n akelige manier te lachen, dat het heer Ollie vreemd te moede werd. Voordat hij echter dieper op de zaak in kon gaan verscheen Tom Poes in de deuropening.

„Heer Ollie!" riep hij, „de politie is teruggekomen. U mag wel oppassen, want Bulle Bas is erg kwaad!"

„Wablief?" vreeg heer Bommel onthutst. „De politie terug? Nu al? Dat is vlug! Ik bedoel..."

„Ach, wat kan jou de politie schelen?" kraste de dwerg. „Je hebt toch een ring? Er kan je niets gebeuren, zolang je maar eerlijk blijft benijden!"

„Ja, ja," zei heer Ollie haastig, „je hoort het, jonge vriend! Er kan mij niets gebeuren zolang ik maar eerlijk blijf. Wat kan mij de politie schelen?"

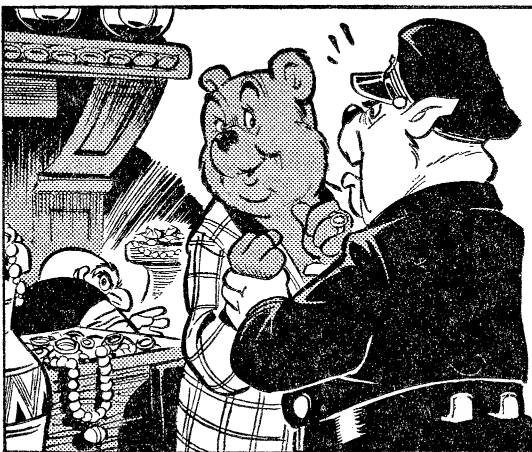
Hij wendde zich af en Tom Poes liet moedeloos zijn blik glijden over de fonkelende juwelen die de grond bedekten. Toen haalde hij de schouders op en verliet het vertrek.

„Het gaat van kwaad tot erger," prevelde hij. „Maar ik heb het idee, dat heer Bommel nu te ver gegaan is. Hij kan misschien de politie voor de gek houden, maar de dwerg niet."

„Het is allemaal héél betreurenswaardig," gaf Joost toe, terwijl hij hem uit liet. „Maar toch moet men de politie niet geheel onderschatten, jonge heer! Daar komt de commissaris aan — en hij is niet veel goeds van plan, als u mij toestaat."

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4594

„Je hebt het nu al ver gebracht," sprak de dwerg. „Mijn goud en mijn juwelen liggen in jouw gemetselde kamer. Je hebt ze eerlijk verdiend hoor, want zo'n knappe benijder als jij bent treft men zelden. Toch zou ik mijn spullen wel terug willen hebben en daarom wil ik ze inruilen tegen het gouden net!"

„Poeh," zei heer Ollie. „Ik ruil niet. Als ik dat ding wil hebben hoef ik alleen maar even jaloers op jouw net te zijn — en dan krijg ik het vanzelf."

„Dat dacht je maar," kraste het ventje. „Het net is niet van mij al kan ik dan ook zorgen, dat je het krijgt."

Op dat moment trad de commissaris van politie binnen, doch op het zien van de kostbaarheden die het vertrek vulden bleef hij sprakeloos staan.

„Wat is dat eigenlijk voor een net?" hoorde hij heer Bommel vragen.

„Het geeft je de plaats die een heer van jouw stand toekomt," verklaarde de dwerg en hij lachte zo akelig, dat de politiechef opschrok.

„In naam der wet!" riep hij met barse stem. „Het net is gesloten! Olivier B. Bommel, je bent mijn gevangene."

Met deze woorden klikte hij een paar handboeien om de polsen van de gezonken heer en het kleine mannetje dook weg achter een kist.

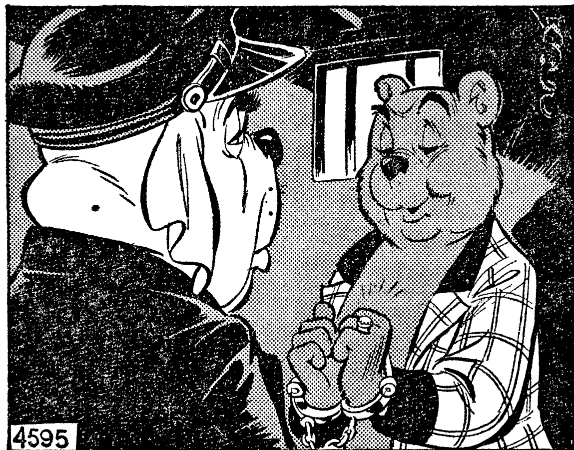
„Denk er maar eens over na!" riep het nog. „Ik kom binnenkort wel weer langs."

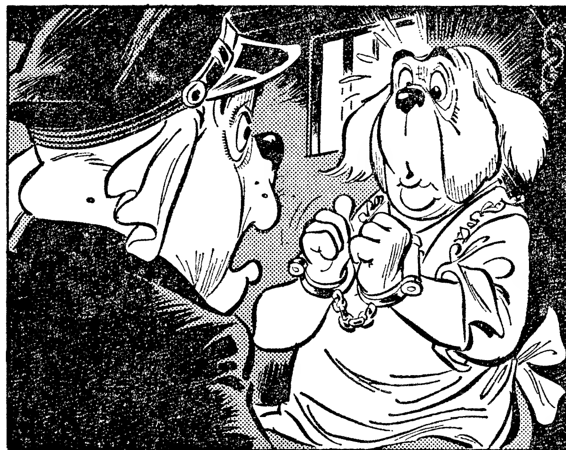
„Wat vervelend is dat nu," zei heer Ollie. „U stoort, commissaris. U belemmert mij in mijn ontplooiing."

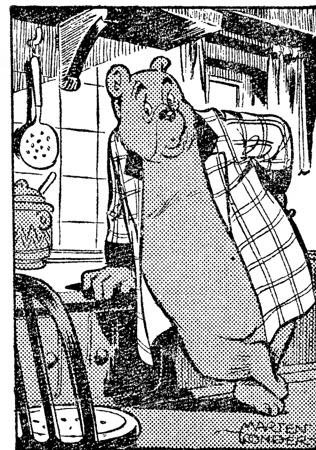
„Zo! Doe ik dat," gromde de heer Bas. „Nou, maar ik zal jou wel eens ontplooien, Bommel. Je krijgt de plaats, die je toekomt, reken maar. Vooruit kom mee!"

Zo werd heer Ollie geboeid naar de overvalwagen geleid en Joost keek het vertrekkende groepje bekommerd na.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4595

Heer Bommel werd onzacht in de overvalwagen geduwd en de agent Klappers nam grimmig tegenover hem plaats. Daarop zette het voertuig zich in beweging.

„Een onprettig verblijf voor iemand van mijn stand," merkte heer Ollie glimlachend op. „De commissaris moest beter weten wat mij toekomt."

„Nou, dat weet hij donders goed," zei de beambte met dunne lippen. „Je celletje staat al klaar en de bediening is prima, hoor! Je zult merken wat het betekent om met de politie te sollen!"

Heer Bommels ooglid begon te trillen, doch hij slaagde er in zijn gelaat in een opgewekte plooi te houden.

„Nu kalm blijven," zo hield hij zichzelf voor. „Dit was even vervelend, maar zo langzamerhand is het een simpele zaak voor iemand met mijn vermogens. Eens even kijken. Waar zal ik jaloers op zijn? Ach natuurlijk! Ik benijd Joost zijn vrijheid!"

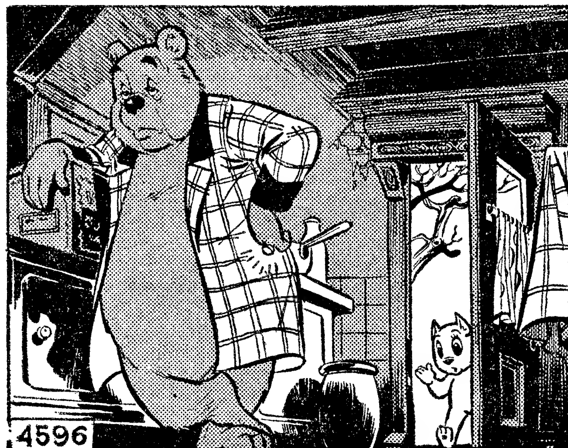
Op hetzelfde moment bemerkte de agent Klappers, dat hij niet zijn arrestant, doch diens bediende tegenover zich had — en hij zette grote ogen op. De knecht trouwens ook.

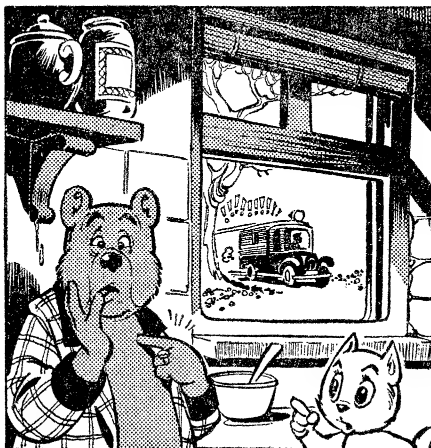
„Ach, het is weer zo ver!" riep Joost uit, terwijl hij aan zijn boeien rukte. „Dit is geen leven, met uw welnemen! Men heeft in het geheel geen vrijheid meer en men weet nooit wat er boven zijn hoofd hangt!"

„Dit is eigenlijk geen leven," prevelde heer Ollie, die zich plots in de keuken van Bommelstein bevond. Hij staarde bedrukt rond in de bekende omgeving, maar tot zijn eigen verbazing voelde hij geen blijdschap. Dat kwam natuurlijk omdat hij Joost zijn vrijheid benijd had — en die was niet zo groot, als zijn meester gedacht had.

„Men heeft in het geheel geen vrijheid meer," mompelde heer Ollie terwijl de zenuwtrek zijn wang bewoog. „Er dreigt steeds gevaar. Dit houd ik niet vol."

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4596

Heer Ollie keek bekommerd de keuken rond en een nerveuze trekking ontsierde zijn wangpartij.

„Dit is geen leven”, zo sprak hij tot zichzelf. „Vrijheid bestaat er niet meer. Men wordt opgejaagd als een hinde, als ik me zo mag uitdrukken... Ach, ik overweeg om mijn ontslag te nemen”.

„Van wie?” vroeg Tom Poes, die door de achterdeur de keuken binnenkwam.

Heer Bommel keerde zich langzaam om.

„Van wie?” herhaalde hij suffig. „Van heer Olivier...” Toen streek hij zich over het hoofd en er verscheen een verwilderde trek op zijn gelaat.

„Maar dat ben ik zelf!” riep hij uit.

„Ja, ja”, zei Tom Poes. „Dat komt er van. Men moet voorzichtig zijn met jaloezie. U hebt niet Joost maar de vrijheid van Joost benijd. En de stakker had helemaal geen vrijheid meer”.

„Dat is niet mooi van je, jonge heer!” prevelde heer Ollie. „Jonge vriend, bedoel ik. In plaats van mij te helpen in mijn zorgen maak je onaardige opmerkingen!”

„Die zorgen hebt u zelf veroorzaakt”, zei Tom Poes. „U hebt nu de zorgen van Joost — en straks komen uw eigen zorgen er nog bij; dan zijn ze dubbel!”

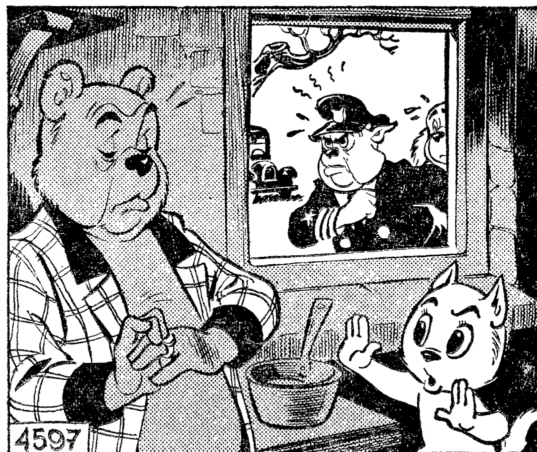
Nu, heer Bommels eigen zorgen lieten niet lang op zich wachten. Want daar stopte de overvalwagen van de politie reeds weer met gierende remmen voor slot Bommelstein en commissaris Bas sprong er uit, gevolgd door de trouwe bediende.

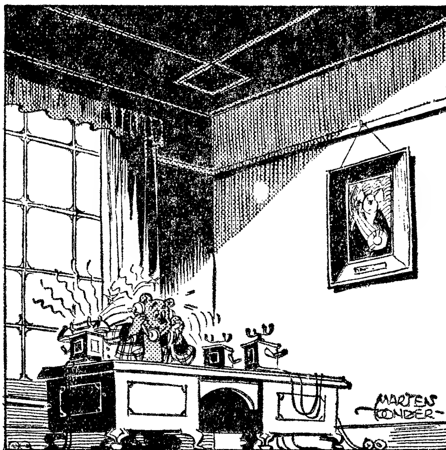
„Dit is geen leven”, klaagde de laatste. „Ik overweeg om mijn ontslag te nemen, als u mij toestaat!”

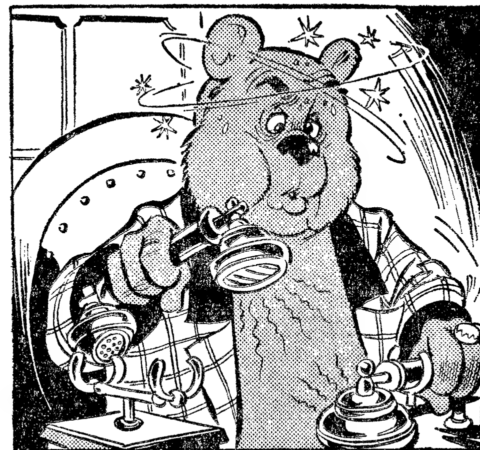
„Dat zou ik maar doen”, gromde de politiechef. „Als we klaar zijn met je werkgever zal hij trouwens geen bediende meer nodig hebben!”

En na deze woorden haastte hij zich driftig naar de keukendeur.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4597

Buiten werden de dreunende schreden van de naderende politiechef hoorbaar en heer Ollie tastte verwilderd naar zijn ring.

„Niet doen, heer Ollie!" riep Tom Poes. „U maakt het steeds erger."

„Stil, jonge vriend" prevelde heer Ollie met trillende mondhoeken. „Ik mag nu geen fout maken! Wat moet ik doen?"

Hij dacht ingespannen na, terwijl het gerecht aan de deur rammelde en Tom Poes aan zijn arm trok. En omdat de tijd drong en hij zo spoedig niets nieuws kon verzinnen benijdde hij opnieuw de onderminister die het hoofd van de politiezaken was.

Maar ach, van die positie was ook reeds lang de aardigheid af. Want toen heer Bommel zich achter het bureau van de staatsman bevond merkte hij, dat hij naar twee telefoons zat te luisteren, terwijl vóór hem een derde toestel stond te rinkelen.

„Het gaat over die zinloze overplaatsing van de Rommeldamse politie!" riep de ene telefoon. „Er worden vragen gesteld door de oppositie!" En de andere telefoon neuzelde: „Ik kan u niet langer de hand boven het hoofd houden, werkelijk niet! Dit kost de partij te veel stemmen!"

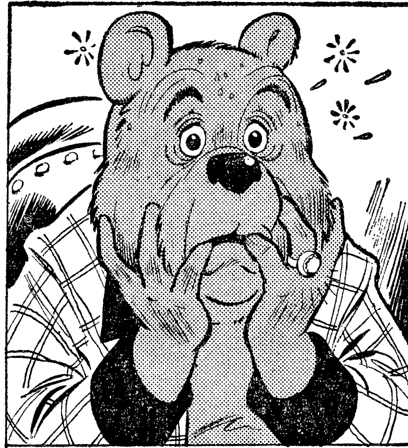
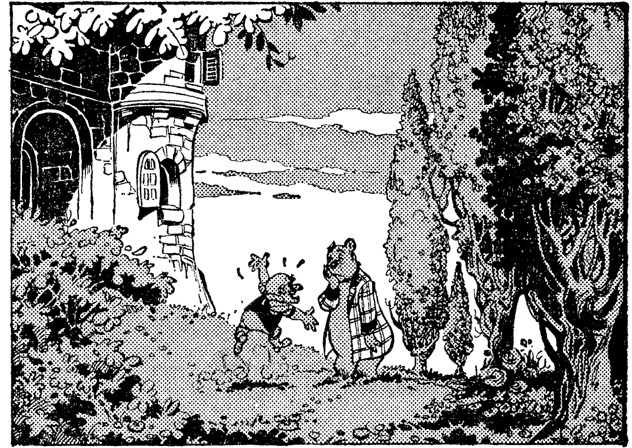
„Ik eis een bevredigende verklaring!" bulderde het eerste apparaat. „Dit lijkt op een persoonlijke naijver — en dat is het einde van uw politieke loopbaan!"

„Ja, ja," zei heer Bommel met piepende stem. „Ik kan het niet helpen. Ik bedoel; het komt allemaal van de Pikkin-ring, die Ollie draagt, als u begrijpt, wat ik bedoel . . ."

In zijn beide oren galmde een vreugdeloos gelach over deze uitvlucht en daarop werden de verbindingen verbroken. De beklagenswaardige bewindsman staarde ingezakt naar het derde toestel, dat nog steeds rinkelde en nam aarzelend de hoorn op.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4598

Heer Ollie nam met trillende vingers de hoorn van het derde toestel en zette zich tot luisteren.

„Hallo," sprak hij met doffe stem.

„Hier commissaris Bas, excellentie," riep de telefoon overspannen. „Ik kan die Bommel niet arresteren, want hij verwisselt steeds van plaats met een ander. Ik kan het heus niet langer volhouden, dit is niet te doen! En ik sta te tollen van de slaap, excellentie, ik ben oververmoeid . . ."

„Ik ook, commissaris," zei de bewindsman met trillende wangen. „Ik weet wat het zeggen wil. Ik heb ook geen rust gehad. Gaat u maar rustig slapen."

Hij verbrak de verbinding en liet het hoofd op de handen rusten.

„Wat een baan," prevelde hij. „Het is geen leven om de verantwoordelijkheid te dragen voor andermans daden. Bah! Ik benijd de onverlaat die zich aan de verantwoordelijkheid van alles weet te onttrekken; zelfs van zijn eigen streken!"

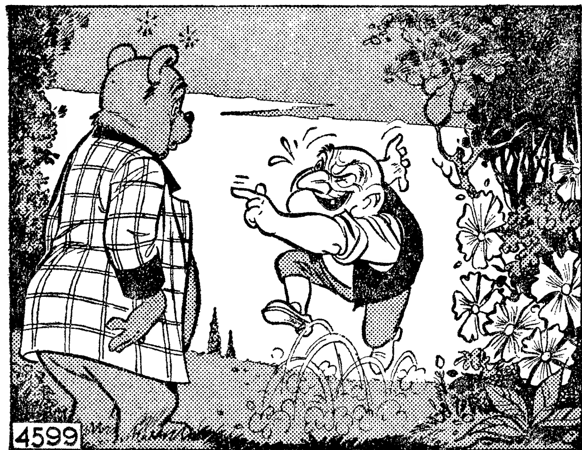
Op hetzelfde moment stond hij in zijn eigen tuin. De schemering viel reeds en een kille avondwind streek door het jonge groen. Achter hem ritselde het in de struiken en daar verscheen de dwerg springend op het gazon.

„Goed zo!" riep het ventje. „Nu hebben we alles gehad. Nu heb je jezelf benijd en nu ben je de kring rondgegaan, naar jezelf terug!"

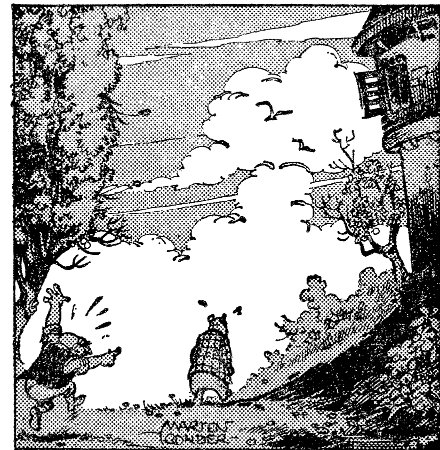
Heer Ollie keek een ogenblik naar het huppelende ventje en richtte daarop zijn moede blik naar slot Bommelstein waar de commissaris juist weer de telefoonhaak neerlegde.

„Ja," sprak hij, „nu hebben we alles gehad."

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4599

Heer Bommel stond afgezakt op zijn gazon en staarde naar de dwerg, die om hem heen sprong.

„Haha! Je hebt jezelf benijd!" riep het ventje raspend door de avond. „Je bent de ring rondgegaan; naar jezelf terug. Door de moeilijkheden die jezelf maakt blijven er steeds minder lieden over om jaloers op te zijn. Haha! Zo kom ja weer bij jezelf terug. In de rondte, baasje!"

„Wat moet er nu van mij worden?" prevelde heer Ollie met doffe stem.

Het mannetje staakte zijn gehuppel en trad nader.

„De nijd draait in cirkels!" sprak hij geheimzinnig. „Er is voor jou geen uitkomst meer. Je mag me de Pikkin-ring teruggeven . . . "

„En dan?" vroeg heer Bommel terwijl een klein straaltje van hoop zijn doffe oogopslag verlevendigde.

„Dan", zei de dwerg, „zit je in het gouden net! Tussen de schatten in mijn grot, op een mooie koele plek. Dat is de plaats voor lieden van jouw stand! In een gouden net zonder uitkomst tussen het goud!"

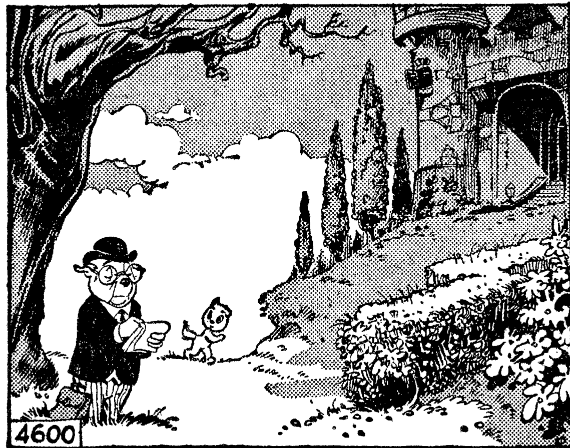
„D-dat w-wil ik niet!" riep de beklagenswaardige heer haast schreiend. „Ik wil mijn leven beteren!"

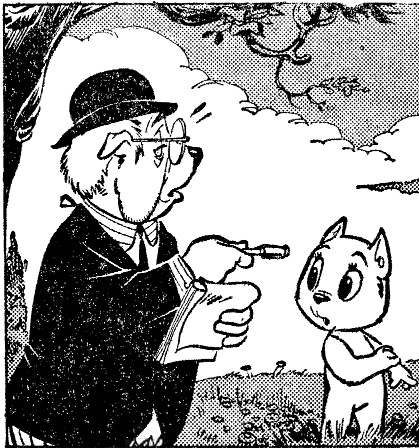
„Jammer", hernam het ventje schouderophalend. „Maar je kunt het proberen. Je weet het: een week lang zonder afgunst of benijden door het leven gaan. Of een andere sukkel vinden."

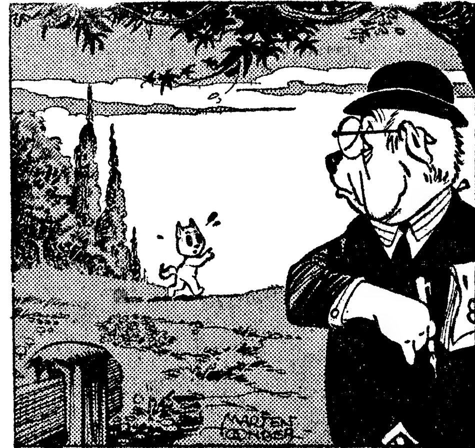
Heer Ollie zuchtte diep. Nog één keer keek hij droevig naar de fraaie omgeving terwijl hij de bloemengeuren opsnoof. Daarop keerde hij zich om en liep weg in de vallende schemer.

„Het zal je niet lukken!'" riep de dwerg, zijn gespring hervattend. „De nijd draait in cirkels — en de ring is rond is rond is rond! En rond draait de hond en bijt in zijn eigen staart!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4600

Er was enige tijd verstreken sinds de Pikkin-ring onrust en wanorde over de landstreek zaaide. Het leven hernam zijn gewone loop, maar Tom Poes wandelde dagelijks langs Bommelstein en keek dan bekommerd naar het fraaie gazon van de markies, dat snel verwilderde.

Op de ochtend van de zevende dag, toen hij zich ongeruster dan anders afvroeg waar heer Ollie toch gebleven kon zijn, werd hij een donkere gestalte gewaar bij het einde van de ongeknipte haag.

Het was de heer Dorknoper, die met lopende hand aantekeningen op een bloknootje wierp.

„Goede morgen, jonge heer", sprak de ambtenaar eerste klasse, zich tot hem wendend. „Weet u soms de woon- of verblijfplaats van de eigenaar van dit perceel?"

‚Nee," zei Tom Poes. „Jammer genoeg niet. Hoezo?"

„Ik heb hier", zo hernam de beambte, „een vordering van gemeentewege wegens het verbedden van de rivier — benevens enige eisen tot schadevergoeding, zomede een extra aanslag van de personele belasting".

„Tjonge", zei Tom Poes onder de indruk. Hij bleef een ogenblik peinzend staan en toen kreeg hij plotseling een idee.

„Er is nog meer!" zei hij. „Heer Bommel heeft binnen een heleboel juwelen en goud en zo!"

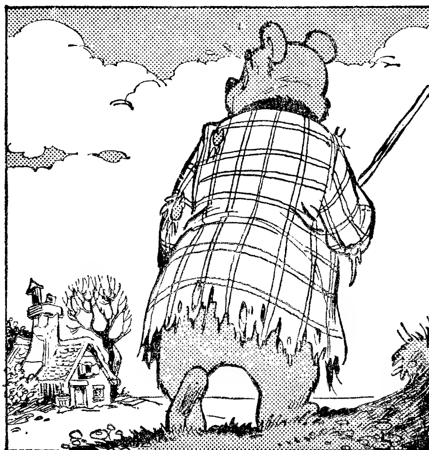
De ambtenaar veerde op. „Vermogensaanwas, bedoelt u", sprak hij, een notitie makend. „Een niet aangegeven bron van inkomsten zeker?"

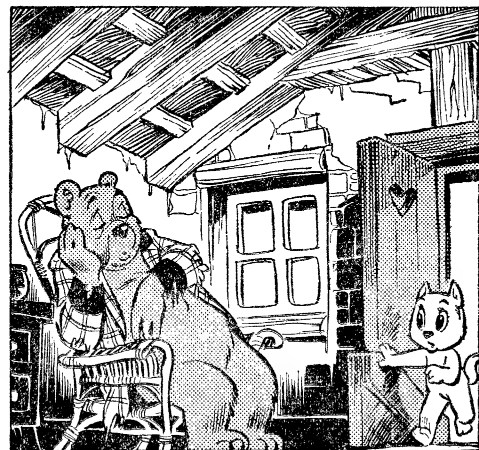
„Ik ben bang van wel", zei Tom Poes. „Als ik u was zou ik maar scherp naar hem uitkijken."

„Dat spreekt" verzekerde de heer Dorknoper. „Het recht moet zijn loop hebben".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4601

Diezelfde ochtend kon men in de omgeving een eenzame zwerver waarnemen. Steunend op een knoestige tak bewoog de stakker zich in lompen gehuld door het voorjaar. De bloemen geurden, de vogels zongen en een zacht lentebriesje ritselde door het prille lommer aan de bomen. Doch de schoonheid van de natuur ontroerde de vervallen gedaante niet. Zijn uitgedoofde blik was op de grond gericht en van tijd tot tijd ontsnapte een bange zucht zijn borst. Zo voortsloffende naderde hij het huisje van Tom Poes — en op het zien van de witte muren hield hij peinzend de pas in. Met een gewoontegebaar trok hij aan een kostbare ring die een van zijn vingers sierde. Het was een fraai kleinood, dat men bij zo'n stumper niet verwacht zou hebben, maar het scheen te klein te zijn, want de zwerver trok vergeefs.
dat het te laat is. We moeten naar Bommelstein!"

„Neen," zo mompelde hij, „het is alles voor niets geweest. Ik ben er niet in geslaagd om een week te leven zonder iemand iets te benijden. Ik ben een gebroken heer. En het stuit me tegen de borst om iemand anders met de Pikkin-ring te belasten . . . ik heb al genoeg brave lieden ongelukkig gemaakt. Wat moet er van mij worden?"

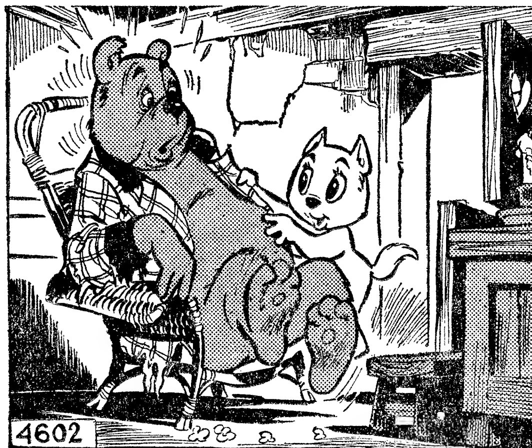
Zo prevelende schuifelde hij wat verder naar het huisje toe.

„Ach," hernam hij, „hoe verlang ik naar wat rust, zoals de jonge vriend daar heeft . . ."

Op hetzelfde moment bevond hij zich in de rieten stoel die het inwendige van de woning sierde en met een diepe zucht viel hij in slaap. Zo trof Tom Poes hem even later aan.

„Heer Ollie!" riep hij uit. „Word wokker! Gauw, voordat het te laat is. We moeten naar Bommelstein!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4602

Heer Bommel verschikte zich krakend in de rieten stoel en zuchtte diep. Maar omdat hij niet wakker werd begon Tom Poes hem te schudden.

„Heer Ollie!" riep hij, „word wakker. We hebben geen tijd te verliezen!"

„Huh?" stamelde de beklagenswaardige heer. „W-wat..? Ik b-bedoel, waar? Ikkik . . ."

„U bent net op tijd terug gekomen", zei Tom Poes. „Kom gauw mee, we moeten naar Bommelstein".

Heer Bommel sloeg de ogen op en wierp een verwilderde blik door het kamertje.

„Ach, ja", mompelde hij, „ik hoor hier niet. Opnieuw heb ik me vergrepen aan andermans eigendom. Gooi me maar op straat, jonge vriend. Ik ben het gewend en bovendien heb ik het verdiend!"

Tom Poes luisterde niet naar dit klagelijk gepraat. Hij trok de ander de deur uit en de weg op die naar Bommelstein leidde.

„Wat gaan we doen?" vroeg heer Ollie suf.

„We gaan zorgen, dat het recht zijn loop kan hebben", zei Tom Poes en hij wees naar een zwart figuurtje dat in de verte zichtbaar was.

„Daar staat de ambtenaar Dorknoper", prevelde heer Bommel begrijpend. „Goed, jonge vriend. Laat het recht zijn loop hebben, dat is beter. Ik ben moe van dit alles; met mij is het afgelopen!"

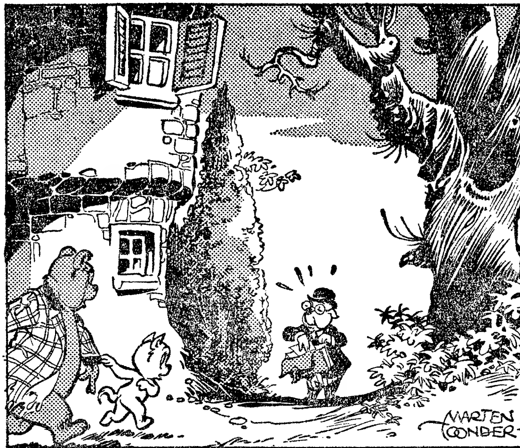
„Met Bommel is het afgelopen", sprak de dwerg tot zichzelf. „De zeven dagen zijn om en de Pikkin-ring klemt zich nog steeds om zijn vinger. De tijd is rijp om hem in het net te wikkelen . . ."

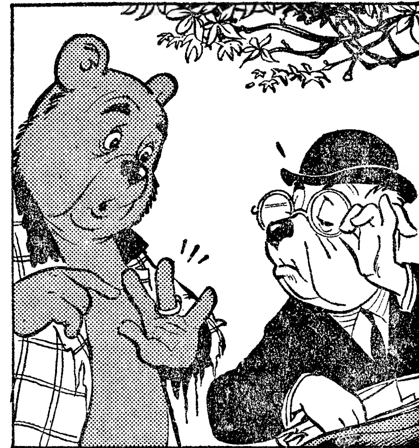
Hij grinnikte en het geluid galmde akelig door de holen en spelonken van zijn grot.

„Bovendien wil ik nu mijn schatten terug", vervolgde hij. „Het is hier kaal, de laatste tijd. Juwelen om mij heen; daar houd ik van — en een Bommel in een gouden net".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4603

De dwerg stond op en liep zijn grot uit. De zon stond hoog aan de hemel en een zacht briesje bewoog het jonge lover. Maar daar had de onderwereldfiguur geen oog voor

„Brr, warm!" sprak hij. „En veel licht. Het is slecht weer! Maar ik moet voortmaken; de zevende dag is al half om".

Hij zette het op een lopen en snelde het woud in om naar Bommelstein te gaan.

„Daar zingt een merel", prevelde hij al hollende. „De voortekens zijn slecht. Zou er nu dan toch nog iets mis kunnen gaan met de Pikkin-ring? Ik zou niet weten wat; hij is gerond en gehard in de vuren van de grote Dralpoen. Maar toch ben ik niet gerust; er is iets vreemds aan de gang".

Nu, zo op het oog was daar geen sprake van. Integendeel, alles duidde er op, dat nu het recht zijn loop ging hebben, want Tom Poes trok heer Bommel mee naar de plek waar de ambtenaar eerste klasse zijn aantekeningen verzorgde.

„Mooi dat u er bent", zei de heer Dorknoper droogjes. „Ik zocht u net. Hier zijn enkele eisen tot schadevergoeding benevens een vordering van gemeentewege. En wat is dat met die vermogensaanwas?"

„Aanwas?" herhaalde heer Ollie suffig.

„Het goud en de juwelen van de dwerg", legde Tom Poes uit.

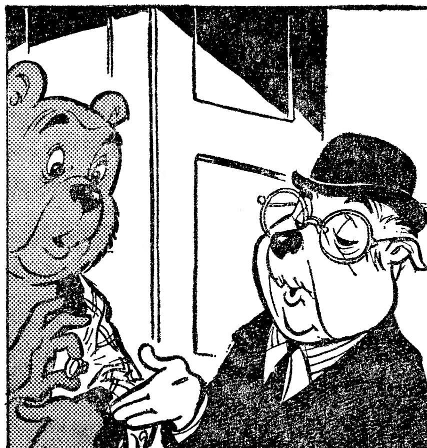
„Juist", hernam de beambte. „Wat is dat? Hebt u soms ongeoorloofde bronnen van inkomsten?"

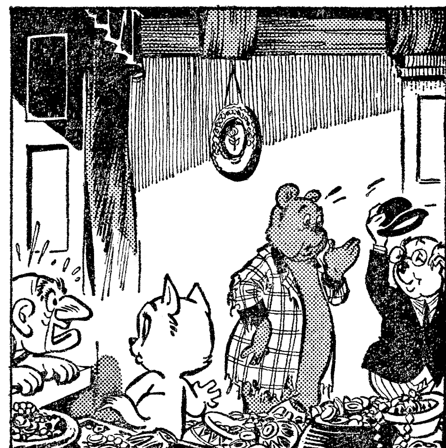
Heer Bommel zakte nog meer in en stak zijn hand op zodat zijn ring fonkelde in de zon.

„Ja", zei hij smartelijk, „zo kunt u hem noemen. Dit is een bron van inkomsten, maar hij is door en door slecht; het is een roofring!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4604

De heer Dorknoper drong aan op nadere inlichtingen. „Alles moet netjes worden opgeschreven", sprak hij. „We moeten er geen warboel van maken. Wees zo goed en toon me uw vermogensaanwas."

Heer Bommel betrad zuchtend zijn woning en ging de ambtenaar eerste klasse voor naar de kamer waar zich de schatten van de dwerg bevonden.

„Hier is het", zei hij met doffe stem. „Opschik en geschitter. Hoe heb ik het ooit kunnen wensen?"

„Toch is het een mooie aanwas!" hernam de beambte prijzend. „De fiscus ziet dit gaarne, werkelijk!"

Met deze woorden begon hij te schrijven en gedurende enige tijd werd de stilte in het vertrek slechts verbroken door het krassen van zijn pen.

„Ziezo", sprak de heer Dorknoper tenslotte. „Dat is dat. Nu nog even over uw bron van inkomsten. Waar is die?"

„Hier", zei hij heer Ollie, zijn hand omhoogstekend. ‚De ring van Pikkin. Een roofring, als u begrijpt, wat ik bedoel".

„Eigenaardig", mompelde de ander. „Een dergelijke bron van inkomsten lijkt me niet geoorloofd. Ik kan hem beter in beslag nemen".

Heer Ollie tastte schrikkend naar het sieraad.

„Niet doen!" riep hij uit. „Dat is héél gevaarlijk!"

„Kom, kom", zei de beambte schertsend. „Als ambtenaar eerste klasse ben ik niet bang voor een inkomstenbron. Geeft u maar hier".

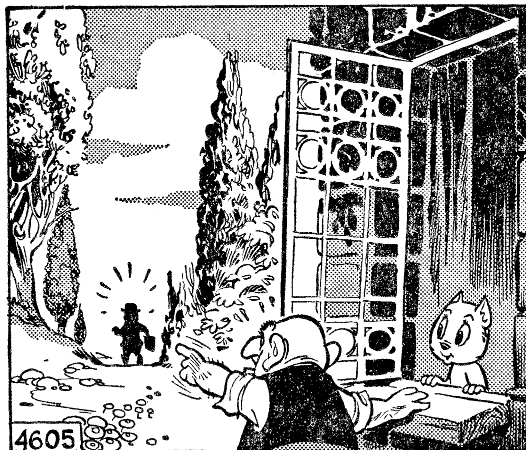
Hij stak zijn hand uit en tot verrassing van heer Bommel gleed de ring heel gemakkelijk van zijn vinger.

„Tot ziens", zei de heer Dorknoper, het kleinood voor het gemak aan zijn eigen pink stekend. „Ik kom nog nader op deze kwestie terug".

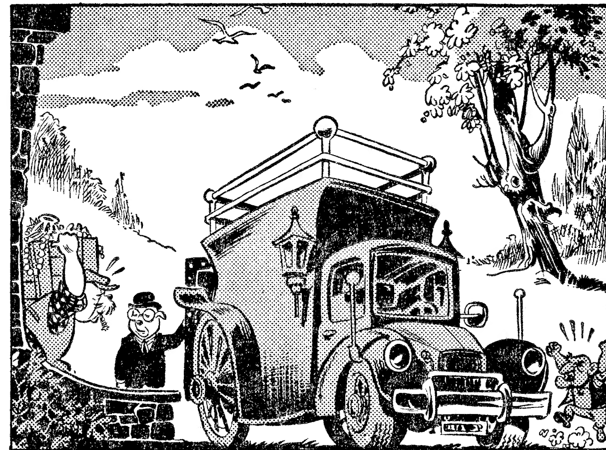
Hij verliet het vertrek en op hetzelfde moment klonk er een verwensing aan het venster.

„Waar is de ring?" riep de dwerg, het hoofd naar binnen stekend. „Hij is van eigenaar verwisseld; maar niet gewoon. Dat voel ik!"

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4605

De heer Dorknoper klapte voldaan zijn notitieblokje dicht, lichtte de hoed en verliet het pand.

„Wie is dat?" krijste de dwerg, die hem bij het venster naoogde. „Wie is die dorre figuur die daar wegloopt met mijn ring?"

„Ga het hem vragen", stelde Tom Poes voor. „Je bent vlug genoeg en je duikt altijd op waar de Pikkin-ring aan het werk is. Waarom ga je nu niet achter hem aan?"

„Dat kan ik niet!" riep het ventje smartelijk. „Er is iets ergs gebeurd; de ring beheerst niet langer de drager! De drager beheerst de ring en dat is héél erg! Bij de baard van de grote Dralpoen; wie is de dorre figuur die daar met mijn ring wegloopt?"

„Dat is een ambtenaar eerste klasse", zei Tom Poes.

De dwerg bleef enkele ogenblikken als door de bliksem getroffen staan; toen begaf hij zich handenwringend op het gazon en daar kon men hem in de volgende uren klagend en jammerend waarnemen.

„Mijn schatten!" zo hoorde men hem roepen. „Mijn mooie fonkelstenen en mijn goudmetaal! Wat baat het mij dat ik heb geboord en gespit en gesmolten en geklopt? Ik heb voor niets gedraaid en gehard en mijn vuren hebben voor niets gebrand. Mijn greep is ingepikt".

Tegen de avond nam het akelig gekrijs een weinig af, doch het zwol aan tot getier toen er een zwarte bestelwagen van de ontvanger der belastingen verscheen. Want door een potige gemeentekruier werden nu kisten met kostbaarheden uit Bommelstein in het wagentje gedragen, terwijl de ambtenaar Dorknoper zonder ontroering aantekening hield.

„Kunt u zich niet wat matigen?" vroeg de beambte terloops. „U stoort mijn besomming. Wanneer u klachten hebt kunt u die in triplo indienen bij de heer inspecteur".

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4606

In korte tijd was de zitkamer van kostbaarheden bevrijd en heer Ollie stond een beetje vereenzaamd bij de laatste kist juwelen.

„Tot zover”, sprak de ambtenaar Dorknoper binnentredend. „Volgens een ruwe en voorlopige becijfering zijn de vorderingen vereffend. Natuurlijk volgt er nog een nauwkeurige aanslag. Maar ik meen, dat alles in grote trekken geregeld is”.

„En deze kist dan?” vroeg heer Bommel.

„Kom, kom”, hernam de beambte schertsend. „Die is toch uw eigendom? Het is niet de bedoeling van de overheid om de burgerij het leven onmogelijk te maken, waarde heer! Ieder het zijne, is ons motto”.

Heer Ollie wilde uitdrukking geven aan zijn verrassing, doch nu trad Bulle Bas met een grimmig gelaat de kamer in.

„Goede middag, commissaris”, zei de heer Dorknoper opgewekt. „Aardig, dat u komt. Maar we hebben de zaak allerprettigst kunnen regelen, zonder politiehulp”.

„Mogelijk”, gromde de politiechef. „Maar ik heb hier nog een paar verbaaltjes”.

„Daar wil ik mij niet in mengen”, verklaarde de ambtenaar eerste klasse. „Het recht moet zijn loop hebben Dag heren!”

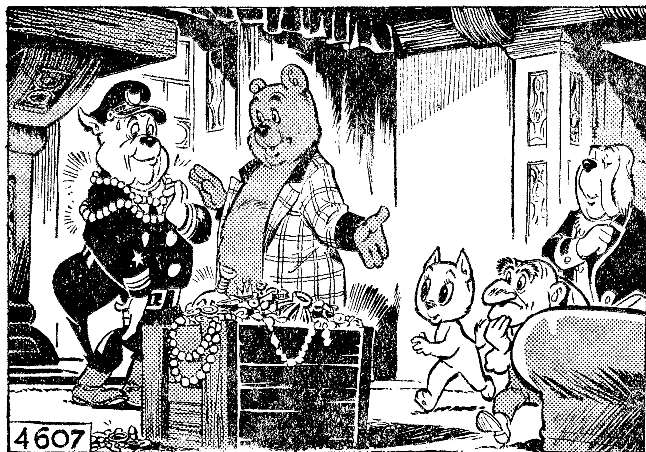
Met deze woorden verliet hij het vertrek en de commissaris trad dreigend naar voren.

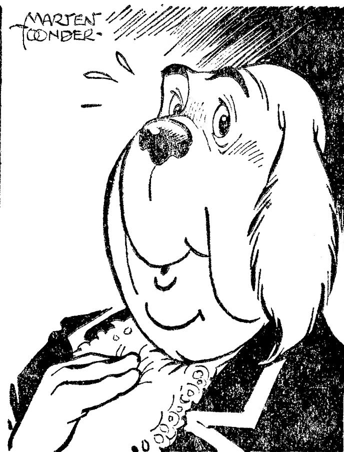
„Nu ik”, zei hij somber. „Je dacht toch niet, dat je de politie straffeloos voor aap kunt zetten, Bommel?”

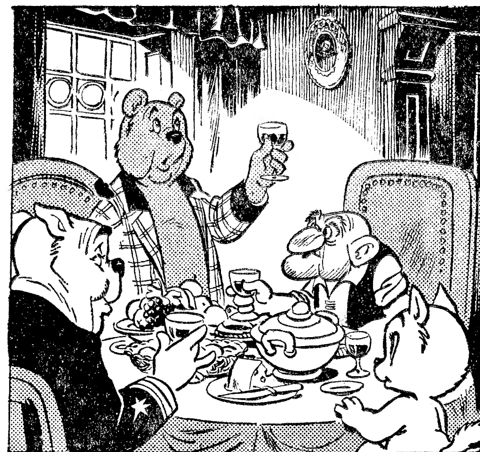
„O nee,” zei heer Ollie. „Wacht even!” Hij deed haastig een greep in de kist en hing de ander enige gouden kettingen met juwelen om de hals.

„Voor de politie!” verklaarde hij. „Voor het fonds bedoel ik. Ik bedoel eh . . . voor behoeftige ambtenaren in politiedienst, als u begrijpt, wat ik bedoel”.

HEER BOMMEL EN DE PIKKIN RING 4607

De commissaris staarde enige tijd sprakeloos naar de sieraden die heer Bommel hem om de hals gehangen had. Hij vingerde er verlegen aan, zodat de opschik zacht tinkelde en vreemde lichtstralen door het vertrek wierp.

„Dat is mooi van je, Bommel", prevelde hij tenslotte. „Er wordt in stilte veel gebrek geleden onder ons ambtenaren. Hm, ik zal zien of ik die verbaaltjes regelen kan".

„Dat is fijn", zei heer Ollie. „U had nog wel meer kunnen krijgen, maar de rest van deze kist heb ik nodig om de markies een nieuw gazon te geven. Dat loopt op tegenwoordig".

Op dat moment werd de mooie atmosfeer in het vertrek verbroken doordat Tom Poes met de verslagen dwerg binnentrad. Het ventje was geheel stil gevallen nadat Tom Poes hem alles had uitgelegd over belastingaanslagen en het karakter van de ambtenaar Dorknoper.

„Dit had ik moeten weten", mompelde het voortdurend. „Zo'n greep op andermans rechten is in de onderwereld onbekend. Daar kan geen Pikkin-ring tegenop. Ik ben verslagen".

„Excuseer", zei de bediende Joost in de deuropening. „De maaltijd is opgediend, met uw welnemen. Ik zie, dat u niet langer die ring draagt, heer Olivier. Mag ik daaruit afleiden, dat u mijn persoon voortaan niet meer met de uwe zult verwisselen, als ik mij zo mag uitdrukken?"

„Dat mag je, Joost", zei heer Bommel gul. Hij ging zijn gasten voor aan tafel en hield daar een korte rede.

„Zelfs ik", zo sprak hij, „heb de Pikkin-ring niet kunnen overwinnen. Dat kon alleen een ambtenaar eerste klasse, want een Bommel is er te bescheiden voor. En wat, zo vraag ik u, is de les, die dit alles ons geleerd heeft? Dit: een heer mag niet jaloers zijn op andermans eigendom. En daarom ben ik er niet zeker van, dat de ring thans in goede handen is, als u begrijpt wat ik bedoel..."

EINDE VAN DIT VERHAAL